

OUR LIFE

НАШЕ ЖИТТЯ

ВИДАЄ
СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Published by
Ukrainian National Women's
League of America, Inc.
909 N. Franklin Street
Philadelphia 23, Pa.

Липень

7

July

1960

М. Черешньовський

Проект пам'ятника Лесі Українки

НАШЕ ЖИТТЯ

P. XVII. ЛИПЕНЬ-СЕРПЕНЬ Ч. 7-8

Видає Союз Українок Америки
раз в місяць за винятком серпня

Редагує Колегія — Лідія Бурачинська,
Кекилія Гардецька, Олена Лотоцька,
д-р Наталя Пазунок, Марта Тарнавська
і Марія Юркевич.

Листування й передплату висилати
на адресу:

909 N. Franklin St.
Philadelphia 23, Pa.

Річна передплата в ЗДА й Канаді
від січня 1959 \$4.00
Піврічна передплата \$2.50
Річна передплата в Англії 1¼ ф. ст.
Річна передплата в Австралії 2 ф. ст.
Річна передплата у Франції 900 фр.

Поодинокое число 45 центів

Зміст:

Ольга Рідна: Війна
Збунтована цілина
Микола Понеділок: Нашому полю
Віра Драч: Культурні навички
Олег Лисяк: Атойді от решотки,
заключонная
Ганна Чернь: По наших осередках
Стефанія Пушкар: Генеральна Федерація
Жіночих Клубів
Л. Б.: Наше інтерв'ю
Марта Тарнавська: Мала людина
і море
Наталя Чапленко: Виняткова людина
Олена Залізник: По році
Use of Ukrainian Embroidery in
Current Fashions
Virgin Lands Revolting
Д-р Н. Сороківська: Дещо про при-
чини недуг серця
Наш травник
З наших помешкань
Олена Цегельська: Василько-Вітрогон
Ганна Чернь: Вакації
Леонід Полтава: На гойдалці
Конференція Голів Відділів
Вісті з Централі
При громадській роботі
Віра Вовк: Вітражі

Не забувайте відновити
передплату для наших читачок —
залишенців в Європі!

OUR LIFE

VOL. XVII JULY No. 7

Edited by Editorial Board
Monthly publication except August,
of the Ukrainian National Women's
League of America, Inc.

909 N. Franklin St.
Philadelphia 23, Pa.
Phone MA 7-7945

Subscription in the United States
of America \$4.00 per year, half year
\$2.50. Subscription in Canada \$4.00
per year, half year \$2.50. Subscription
in England 1¼ pound sterling, per
year. Subscription in Australia 2
pound sterling per year. Subscription
in France 900 francs, per year.

Entered as second class matter July
8, 1944, at the Post Office at Phila-
delphia, Penna., under the Act of
March 3, 1879.

Single Copy 45 cents

ПРЕДСТАВНИЦТВА
„НАШОГО ЖИТТЯ“

ФРАНЦІЯ:

Mme. Anna Pasternak
16, rue de 5 Diamants
Paris 13e
France

АНГЛІЯ:

Mrs. Myroslawa Rudenska
245 Wigman Rd.
Bilborough Estate
Nottingham, England

АВСТРАЛІЯ:

“Library & Book Supply”
Australia
1 Barwon St.,
Glenroy, W9, Victoria

Вже вийшло з друку:

Ірина Павликовська
НА ГРОМАДСЬКИЙ ШЛЯХ
Нарис історії жіночого руху
Багато ілюстрована книжка.
Ціна 1 дол.

замовляти в Централі США.

Світлина на обгортці:

М. Черешньовський: Проект пам'ят-
ника Лесі Українки для „Культурного
Городу“ в парку міста Клівленд, О.

ІСТОРИЧНИЙ КАЛЕНДАР

1140 — 820 літ тому князь
Мстислав, син Володимира Моно-
маха, розбив половецькі кочови-
ща і загнав їх „за Дін, за Волгу,
за Яїк“. Цим завершив він діло
свого батька, що боротьбу з по-
ловцями вважав одним із голов-
ніших завдань свого князювання.

1660 — 300 літ тому, як Юрій
Хмельницький відновив Галяць-
кий договір із Польщею. Це по-
розуміння не мало симпадій серед
козацької старшини, але дало но-
вий поштовх і під Бужином над
Дніпром Юрій Хмельницький пе-
реміг у бою московське військо.
Він мав надію, що зможе під сво-
єю булавою з'єднати цілу Укра-
їну.

1. липня 1960 — 50 літ проми-
нуло з того часу, як у боротьбі
за український університет у
Львові згинув від польської кулі
студент Адам Коцко.

Квітень 1950 — 10 літ проми-
нуло, як у Празі померла видатна
гримадська діячка Зінаїда Мірна.
Вона була членом Централь. Ради
і Малої Ради. Довгі роки очолю-
вала Український Жіночий Союз
у Празі та як представниця його
увійшла до Світового Союзу Укра-
їнок.

ІЗ ОБРАЗОТВОРЧИХ ВИСТАВ

Недавно тому відбулась у Москві
посмертна виставка творів Олени Сах-
новської. Як видатний графік вона за-
лишила багато ілюстрацій, з-поміж
яких виділяються рисунки до „Лісо-
вої Пісні“ Лесі Українки.

На закінчення студій Мистецької
Школи Манітобського Університету
абсолютентки п-на Дарія Зельська і
п-на Христина Навроцька влаштували
у Вінніпегу 15. травня виставку своїх
праць.

НОВА ПРОФЕСІОНАЛІСТКА

У Торонті вдалось зностріфікувати
диплом лікаря-дентиста п-ні д-р Любі
Козак із родини Скабів. П-ні д-р Ко-
зак закінчила студії з відзначенням
і відкрила кабінет у Гемилтоні.

Відновлюйте Вашу передплату
вчас, тим досягнете миле почуття
упорядкованості, а видавництву
зрівноважений бюджет.

В і в н а .
П'ять букв малих — значить
Руїни,
Згарища і кров,
І холод, голод,
Жах і море сліз,
Безмір терпінь
Ще й для других поколінь.
А ми в той час?
Хоч стежка була проста і для нас,
Та ми пройшли сотні стежок,
Бо нас та буря замела у чужий світ
Дожити літ.

А там, де жили ми колись,
Знов світить сонце ясне
І зорі мерехтять.
Пливе горою місяць,
Спокійно діти сплять.
І срібнолентий пливе Сян;
Шумлять ліси,
Хвилює збіжжя лан.
Все, як давно,
А все не так.
Приїдеш, глянеш — чужина,
Бо щось тут є, чогось нема.
І дім давний є, деревце,
І стежка знана,
А не те!

Не те, що давно, що колись,
Бо люди, люди розійшлись.

Ольга Рідна

Із Рідного Краю наспів цей жмут вражень
у віршованій формі.

Збунтована цілина

Вістка про курявну бурю, що покрила собою широкі простори України і дійшла аж до Балкану, струснула всіми українцями у вільному світі. Хоч вістки ці незвичайно скупі й не раз суперечні, то з них читає кожна тямуща людина. Цілина збунтувалась проти обрїбки, проти експерименту, проти насилля. І війнула всією елементарною силою в бік недалекого сусїда — України.

Вістки ці проймають жахом. Московське радіо повідомило, що через курявні бурі не можна було посїяти на Донбасі ярини. Подібні вістки подають із Криму і Молдавії. Не згадуючи вже про засипання свиноферми Новокорсунської станиці Краснодарського краю, що про неї так обширно писали „Ізвестія“. Це все говорить про катастрофу, яка широкою смугою навістила південно-східні області України, і так небагаті в дощеві опади.

Знов встає примара голоду перед Україною. Хлібна комора Європи стає місцем болючого відплатного акту. Тим болючішого, що тут і там в неї вмїшані українські люди. Згідно з даними совєтської преси на цілинні землі найбільше виїхало української й білоруської молоді. Це вона під натиском системи проклала шлях освоєнню цілини і вона ж підняла голову проти злочинного використання у недавньому повстанні в Темір Тав.

Стоїмо в обличчі велетенської елементарної катастрофи. В якій тут мірі причиною людська легководушність і самодурство, а в якій гнів Божий — не можна знати. Але лявіна покотилась і нищить усе, що на її дорозі.

Чи можемо приглядатись цьому безчинно? Це ж наші люди загрожені цією катастрофою, це ж вони відкопуються з-під куряви, це ж їхні засїви знищені. Невідомо, яка ситуація на цілинних землях, де ще зовсім неупорядковані господарства, нетривкі будівлі, слабо налагоджена комунікація. Напевне є там жертви в людях, а в дальшому зарисовується голодова катастрофа.

Стукаймо до сумління світу! Збираймо всі найменші вістки і повідомляймо про них міжнародні організації суспільної опіки. Рухаймо всі чинники, що могли б дати допомогу. Може й не досягне їх вона, проте загострить зір вільного світу для цієї чергової катастрофи, що зветься господарською системою СССР.

Вислід Літературного Конкурсу СФУЖО

ФУНДАЦІЇ МАРУСИ БЕК

Літературний Конкурс, проголошений Світовою Федерацією Українських Жіночих Організацій й уфундований Марусею Бек, президенткою Міської Ради Дітройту, закінчився рішенням Літ. Жюрі на засіданні дня 25. червня 1960.

Дві рівнорядні нагороди по 100 дол. призначено за твори:

1. ЛЕБІДКА, історичне оповідання про княгиню Ольгу й князя Ігоря, якої автором по відкритті конверти виявилась ОЛЬГА МАК.

2. ЛІС, історичне оповідання з боротьби Української Повстанської Армії з більшовиками й німцями в часі II. світової війни, якої автором по відкритті конверти виявилась ГАЛЯ ЛАГОДИНСЬКА.

Окрім того Літ. Жюрі визнало, на пропозицію Управи СФУЖО, що на 31 надісланих творів — сім є гідні окремого відзначення. Це такі твори:

1. ГРКІЙ ВІТЕР — Діма; 2. ДВІ КРАСИ — Людмила Коваленко; 3. ЖЕРТВА — Наталя Савченко; 4. ЗНАК — Наталя Зибенко; 5. ЗОЛОТА ЗАГАДКА — Л. Горлиця; 6. МУСЯ — Софія Наумович; 7. НА МЕНЕ НАПАЛИ СОБАКИ — Ольга Литвин.

Філадельфія, 25. червня 1960.

Галина Журба
Наталя Лівницька-Холодна
д-р Богдан Романенчук

Микола Понеділок

Нашому полю

— Поле! Мое ти зеленаве, вітрами й небом пешене, дощами купане і променем голубене. Твоєї широти очима не осягнути, твоєї степової волі нікому і нічим не скути... Ти прекрасне поле! Ти безбережний живий килим, мережаний стежками й посріблений козацькими могилами й горбами. Без тебе я не обійдуся, ти мені вкрай потрібне... Я тебе люблю, як батьківський поріг, як повітря, хліб та воду... Як вечірню пісню...

Як тебе бачу, як іду і милуюся твоїми нивами — я відчуваю силу. Тоді спроможний безвтомно бігати, безустану сміятися... Я спроможний тоді повним життям жити...

Поле! Я належу до твоєї неосяжної родини. Я твоє стебло, що поза мою волю занесено між пошліфоване каміння, поміж плісняві коридори й ґратовані замурані віконця. Я твій. Так, як і ти,

я люблю простір, прохолоду, сонце й воду... Я люблю, так, як і ти, коли на світ благословляється, в росі купатися і першим променем втиратися... Я люблю, як ти, увечорі, втомившись, із сонцем прощатися й на свіжому повітрі безкраїм небом та зорями вкритися...

Я прив'язаний до тебе, поле, прив'язаний, як рідний єдиний син до матері.

Я сам себе згубив в Твоїх ланах-просторах... Повір, згубив! І не знайду себе ніде, ані між димом й грукотом міським, ні між фабричними гудками та трамваями, ані поміж казармами та мурами.

Моя загублена душа лежить отам... В ріллі, під борозною, де стежка до небосхилу в'ється... Або отам, де ячмінь зріс і жито половіє... Чи там на роздоріжжі, де степовий струмок звивається, а над ним в шанобі овес схиляється... Схиляється і п'є зважні-

лими колоссями вологість й воду...

Я там всім подихом, порухом, думками...

Там, де верба згинається і в дзеркало-ставок вдивляється, де птах розпурхується і стоголосим співом заливається.

Все чисте, гоже, мрійливе та погідне — належиться тобі. Ти — моя гідність, сила і краса. Мій спокій... І моя буйність... Моя надмірна чемність і мое розхристане бешкетування...

О, коли б я, поле, міг від всеобіймаючої пристрасти до тебе розпорочитися на міріяди часток — і розсіпатися, розвіятися над твоїм простором... І кожною частиною своєю твоє зелене море обіймати і пригортати.

— З тобою бути — життям розкошувати... Світом любитися...

Без тебе — мізерніти, в міському поросі поневірятися...

На виховні теми

Віра Драч

Культурні навички

В наших родинах, за невеликим виключенням, панує думка, що малех дітей необхідно тільки добре харчувати, пишно одягати, купувати як найбільше забавок, щоб дитина мала чим розважатись, щоб вона нагулялася й набралася сил поки піде до школи; що жодних вимог до дитини в цьому віці ставити не можна, бо вона ще того не розуміє.

Це глибока помилка, яка дає свої від'ємкі наслідки на все життя людини!

В попередніх статтях ми вже підкресливали, що виховання всіх складників духа, в тому числі й культурности, має розпочинатися з першого року життя дитини. Уже в цей час треба (і це цілком можливо) привчити її „сигналізувати“ про її потребу опорожнити шлунок і сечовий міхур та допомогти їй зробити це в відповідному місці. Коли дитина навчиться ходити, треба привчати її доцільно спрямовувати свою природню жвависть. У дітей є незрівняно більша потреба руху, ніж у дорослих. Це знають усі й дехто думає, що їм (дітям) необхідно бігати, кричати, стрибати -- бурхливо виливати свою енергію. Тому їм дозволюється нестримно бігати по всіх кімнатах, навіть і по сходах, з безцільним криком стрибати на крісла, канапи, а то й ліжка, щосили гуцати по них та ще й у черевиках. Такі розваги треба з першого разу категорично заборонити й ніколи не дозволяти. Побігати можна й слід у дворі, садку, але не псувати рослин. Не можна допускати, щоб діти хапали попільнички, різні фігурки, флякони, мамині коробочки й бавилися ними, щоб рвали газети, журнали й книжки, — вони мусять знати, чим і де можна бавитися. Стримуючи дітей, батьки не мають права нервуватися, кричати, бо це подразнює нерви маллят. Необхідно вимагати цього

спокійно, але впевнено й послідовно.

Треба виховувати й у найменших дітей **чемність**. Вони неодмінно мають вітатися зі всіма членами родини ранком, бажати „добраніч“, дякувати після їдження й за всякі послуги (батьки дітям теж); вітатися, вставши, зі старшими в хаті й зі знайомими на вулиці. Неприпустиме явище, коли навіть підлітки дозволяють собі в присутності гостей лягати на канапі чи на килимі. Вони мусять звільнити місце для старших не тільки в своїй хаті, а і в автобусі чи трамваї. Дарма, що тут немає такого звичаю, наші діти мусять робити це. Слід переконати дітей, що голосні розмови й сміх, нестримані розмахування руками, штовхання на вулиці й взагалі серед людей — ознака некультурности.

Раніше ми говорили про виховання **гігієнічних навичок**, тепер хочемо додати, що необхідно слідкувати, щоб діти мали чисті руки й одяги. Але бавлячись, особливо надворі з піском, водою, землею, що мусимо їм дозволити, вони неодмінно забрудняться. Не можна їх карати за це, а тільки треба прослідкувати, щоб вони помилися й переодяглися. Тому дітям слід давати простий, але вигідний одяг і взуття. А ті пишні найлонові чи інші коштовні суконочки, елгантні черевички, рукавички, що ми бачимо на дівчатках, часто навіть на тих, що ще не навчилися ходити, на нашу думку, можна одягати лише в виключних випадках якоїсь урочистости. Далеко естетичніше одягти дитині простенького крою суконочку, може прикрашену злегка нашою стилевою вишивкою. Тут же хочу, не во гнів мамам, сказати, що пишні льочки (часто довготривалі з фризєрні), нафарбовані нігтики, перстені на пальчиках, браслетки чи інші прикраси в дітей дошкільно-

го та й молодшого шкільного віку зовсім не свідчать про культурність, а тільки спотворюють їх. Дитина мусить бути дитиною в її милій природній свіжості й красі.

А як неохайно й неестетично виглядають наші дівчатка-школярки в тих підкочених штанах, у незграбних куртках, з безліччю шпильок і закруток на голові, коли, вони так появляються на вулиці й навіть у кіно. Чи пристойно літом у коротеньких штанцях ходити скрізь поза своїм домом? Чи культурно так безкритично наслідувати таку моду? Чи слід боятись бути культурнішими від своїх ровесниць?

Тепер про виховання **глибшої духової культури**. Його необхідно починати якнайраніше. Найпростіша казочка, яку прослухала мала дитина, — вже початок такого виховання. Наша пісня, віршик підсилять враження. Треба прочитати й відповідну віковій книжечку, дати дитині розглянути малюнки. Ілюстровані казочки й оповіданнячка покажуть дитині, що в книжках є багато цікавого для неї, вона полюбить їх і сама буде просити читати їй. А коли хоч трохи навчиться сама читати, тоді неодмінно треба слухати її й виявляти своє зацікавлення. При такій систематичній роботі читання для дитини стане необхідністю. Батьки ж мусять подбати про відповідну тематику — поступово набувати дитячу бібліотеку.

А яка радість і гордість буде в дитини, коли Ви передплатите їй „Веселку“, „Соняшник“ чи інший журнал і звернете її увагу на дитячу сторінку в „Нашому Житті“. Не тільки тато й мама читають свої газети й журнали, а вона має **свої** й любить читати їх.

Згодом, у шкільному віці, дитина зрозуміє, що книжка-джерело знань. Звичайно, навчаючись у іншомовних школах, вона буде читати й книжки відповідною мовою. Не боронім їй цього, тільки заохочуймо її неодмінно, хоч одну-дві години щодня читати українські книжки, читати голосно. Треба найти час (вимкнути на годину телевизор) всією родиною послухати голосне читання дитини — це заохотить її читати вираз-

Атойді от решотки, заключонная!

Важкий віддих підносить висохлі груди старої жінки. Свистить щось, коли вона з трудом віддиhaє, грає щось у її легенях. Її обличчя невиразне й лиш коли Оксана підносить голову, бачить на тлі заграбованого віконця бараку вигострений профіль жінки, що вмирає.

Вмираюча підносить повіки і бачить Оксану, осяяну срібленим сяйвом місяця. — Це ти Сяню, каже вона й витягає похуділу ру-

*) У видавництві Гомону України появилася повість Олега Лисяка „Люди такі, як ми“. Подаємо уривок із неї, що був відчитаний на авторському вечорі О. Лисяка у Філадельфії, Дітройті і Нью Йорку.

ніше й тому краще розуміти. Може час від часу читати й хтось інший. А коли всі дещо поговорять сприводу прочитаного, це привчатиме сприймати не тільки зміст книжки, а й критично ставитися до зазначених у ній явищ.

Важливим виховно-культурним чинником були б **кіно й телевізія**, якби вони мали відповідні програми. Але треба зауважити, що дітей дошкільного й молодшого шкільного віку зовсім не слід брати в кіно — вони там нічого не розуміють, тільки втомлюють свій зір і слух, що негативно впливає на їх нервову систему. Підлітків можна пускати на фільми, зрозумілі для них (наприклад постановки Дізеня), інакше в них розвивається поверховість сприймання, вони дивляться пасивно, без жодної користі для себе.

Те ж саме можна сказати й про телевізію. Програми для дошкільнят такі неестетичні й такої невисокої якості змісту, що їх можна дозволяти дивитися тільки дуже рідко (стоїть же телевізор у хаті!). Молодшим школярам можна хіба раз-два на тиждень показати деякі фільми. Слід спрямовувати їхню увагу на красназвчі й історичні програми.

Наші батьки не надають уваги

ку, щоб торкнутися стверділої й покритої мозолями руки молодої, що клячуть коло неї.

— Що, тето Катрю?

— Сяню — чи вже почалося...

— Ні, тето, шепотом відповідає молодша. — Починаємо завтра вранці. Завтра, коли з чоловічого табору подадуть сигнал. Я говорила з їх провідником у магазині, де я працюю.

— Шкода...

— Чого вам шкода, тето?

— Шкода мені дитино, що я вже не побачу того... Може воля ваша вже близько... А мене вже не буде.

— О, теточко! Ви встанете, Герда пішла за ліками на санпункт, вас візьмуть до лікарні...

— Не хочу до лікарні, Сяню! Хочу тут бути з вами... доки ви не вийдете завтра вранці. Доки сонце не засвітить... Рута?

— Я тут, пані, відповідає альтювий голос. — Я коло вас.

— Нарешті ви коло мене... Тепер ми разом. А колись нас дещо ділило... Чи справді багато, Рудо? Ви чуєте мене?

— Чую — відповідає альтювий голос — лиш я не знаю, що вам відповісти, пані... пані Катре.

— Не знаєте, Рудо? Ви ж усе знали, кожна відповідь вмилі знайти, а тепер...

— А тепер ми всі тут разом — снується по голові Оксани Курганської. — Тета Катря, що її судженого, кажуть, вбили націоналісти, Рута, що була провідною в ОУН, я, що привела мене сюди любов... всі ми разом, у цьому млині. Всім нам прийде однаковий кінець. Не пані Карті Таран, Руді Гайдай, Оксані Курганській — а нам, безіменним, українським жінкам... Хіба хто знатиме, який кінець постиг нас у цьому далекому, забутому, невідомому світові таборі?

Як багато сталося три роки тому, того ранку, коли впав мій Орест, коли останню гранату кинув собі під ноги Волянський, коли згинув і той, що я його мала остергти перед Мартою Івановною Дибик. Як багато сталося від того часу... Ще одне слідство, ще один суд, десять років важких робіт для Оксани Борисовни Курганської.

Як дивно йде людське життя... Не лишилося вже мені нічого, хіба те, що станеться завтра, коли тисячі в'язнів вийдуть перед дула автоматів... Коли станемо віч-навіч перед тічнею собак і людей із собачими серцями.

Добре, що зо мною Рута, моя товаришка. Давно, коли ще не було „запрешонної зони“, вартівничих веж, щонічних важких примар, коли ще не було возиків із вугіллям у копальнях, ми були товаришками у школі, засушували перші незабудьки, зібрані на долинах за Стрийським Парком... Ру-

природі, як безмежному джерелу знань, тому й діти тепер не цікавляться природою. Їх не вражає велич і досконалість її та могутність Творця її. Літом діти бувають з батьками біля моря, озера, в лісі, проїжджають мимо полів, городів, садків. Так легко при цьому показати їм ознаки різних дерев, збіжжя, квітів — це зацікавить дітей, заохотить і самих придивлятися до всього, запитувати батьків, вивчати все, що бачать у природі. А ще більше б вони відчули природу, якби самі хоч трошки попрацювали в квітнику, на грядці городини чи в садку — це була б для них і корисна розвага.

Діти люблять **розваги**, але не завжди вміють культурно організувати їх. Старші мусять без зайвого втручання непомітно-якимсь дорученням чи порадою допомогти їм. Проводячи час зі своїми приятелями-однолітками, діти мають бути чемними в своїх взаєминах, проявляти свою ініціативу й уміти рахуватися з ініціативою інших.

Батьки ж мусять служити прикладом своєї культурної поведінки й уміти організувати дітей так, щоб усі заходи приносили їм не тільки радість, а й користь.

та завжди була сильнішою від мене. Вона з іншої породи, з тих що призначені на тверде, героїське життя... А я слаба, звичайна жінка. Мене не вчили декалогів, навчили лиш віршів... а жити прийшлося так, як би я мала бути найтвердшою героїнею...

А може я не вмю жити взагалі? Я дійшла до тих, що їх треба було остерегти перед Мартою Івановною Дибик — та не остерегла на час. А тепер я разом із Рутою, що засуджена на тих десять років, що й я...

Думки Оксани перериває мала товста німкиня, що схиляється над хворою. Приймаючи лік хвора успокоюється. Ще хвилина і рівніший, хоч перериваний шипінням віддих сповідає, що Катря заснула.

— Що з тетою Катрею? В питанні Оксани вже відчувається готовість на відповідь.

Німка не відповідає. Рух її розложених рук такий вимовний, що не треба далі й питати.

— Священника треба б, тихо відзивається Рута і її зелені очі дивляться в обличчя товаришки.

— Священника, звідки ж тепер священника? з гірким усміхом відповідає Оксана. — Але й так Бог прийме її душу. Які ж у неї можуть бути гріхи?

— В кожного своє. Розсудять нас за те там, на горі... Там скажуть, хто праведник, а хто злочинець... хто герой, а хто боягуз і зрадник. Усе там скажуть!

Оксана зі здивуванням підносить голову. Але ж що тут дивуватися: хіба в таку ніч, як ця не виходять наверх усі пристрасті, усі слабості?

А голос Рути тягне далі:

...так, моя дорога Ксеню, довідаємося, чи всі, хто згинули, як герої, мали право ними називатися...

Невже вона знає? Невже вона довідалася про те, що сталося в грудневий вечір на одиночній келії тюрми Гештапо на Лонцького...

— Руто, Руто, що з тобою? Навіщо ти себе і мене виводиш із рівноваги? Ти ж знаєш, що завтра перед нами. Ти повинна крипити мене. Чи ти це знаєш...

Але Рута вже спокійна.

— Одне лиш, Сян — її голос

вже має звичайну барву. — Скажи мені одне, я ніколи тебе нічого не питаю і ти мене теж ні, але скажи мені...

— Усе скажу тобі, Руто. Завтра вже може нас не буде тут... Сповідника нема, кому ж можемо все сказати?

— Я не проте — в зелених очах Рути запалюється вогонь — ти мала тоді в Чорнодолі остерегти його, знаєш — перед кимось... Перед ким?

— Ти не знаєш? дивується Оксана. — Правда, ти зв'язкова. Так,

я мала остерегти їх перед Мартою Івановною Дибик.

— А ти знаєш? хрипить голос Рути — ти знаєш, хто вона, ця Марта Івановна...?

— Ні, мені не сказали. І Орест не сказав. Чому?

— Не знаєш... важко дише Рута. — Може краще, що й не знаєш!

— Сяню, шепочуть поблідлі губи вмираючої — візьми мій бушлат...

Вінок голов окружає триповерхові нари. Ось товста німка, побіч неї висока латвійка, там далі дві сестри-попадянки, тут побіч полька Зося, а коло неї стара Сара і селянка Горпина...

— Там у правому розі заштитий хрест... випори і поклади мені в руки... я його заслужила...

Оксана пореється гарячково коло рогу ватянки. Нарешті підносить угору маленький позолочений хрест із блакитною обвідкою. Комбатантський хрест вояка УГА.

— Ще щось... хрипить слабкий голос. — Там під головою моя вишиванка. Візьми її...

Затиск руки на долоні Оксани

у Катрі слабне. Права рука безсилями вже пальцями тримає золото-голубий хрестик, але очі звернені на стелю. З відкритого, беззубого рота вже не чути хрипкого віддиху.

— Отче наш... клякнучи на долівці починає Горпина і її монотонний голос зливається в одне з голосами усіх, що прилякнули біля мертвої.

— Ктури естесь в небе... — повторяє півголосом Марися і її голос злучується водне з голосом Теклі.

— Гегайлігт верде дайн наме... схиляє голову медсестра Герда.

Голоси затихають.

Хтось біжить швидкими кроками по площі коло бараку. Вдарені дужими раменами двері розскакуються. На порозі стоїть людина у бушлаті. Її видно виразно на тлі прямокутника дверей.

— Виходь! Виходьте всі! Усі на майдан! Голос людини у бушлаті наповнює весь барак. — Усі на майдан! Штрайк! Штрайк!

Тиша наповняє спорожнений барак. Вибігли уже всі, ті, що цілу ніч дрижали з переляку. Тепер уже переляку немає. Понеслись вихром у пишноті вишиваних сорочок Текля, Рута й Горпина. Всі вийшли...

У кутку бараку залишилась лиш одна постать — Оксана. І вона у білій вишиванці. Перший промінь червненого сонця просмикується по її темному волоссі і паде на поморшене обличчя помершої, яке тепер спокійне. В руках її виблискує золото-голубий хрестик. Рука дівчини кладеться на чоло померлої, а губи шепочуть:

— Прощайте, тето Катрю. Я йду з усіми...

Червоною кулею горить сонце, що сходить на обрїях. Здалеку чути гудіння і шум великих машин, що їх зеленкуваті тілища виблискують у кривавому відблиску. Самітня постать іде туди, куди пішли всі.

Здалеку, з боку кільчатої огорожі, від „запретної“ зони чути голоси людей-собак:

— Ей ти, заключонная, тваю мать! Отойді от решоткі!

По наших осередках

ТАБОРЯНИ

Куди б я не забрела, будь то Нью-Йорк, Алберта, Нью-Мехіко чи субтропічне Сан-Дієго, якщо там живе хоч невелика жменька українців, серед них я знайду знайомих. Ми — міцно сплетена тканина, і кожна нитка одна одну тримає. Ми творимо один народний взірець, складний, розгалужений, місцями полинялий, часом і подертий або залатаний позиченою заповолочню — а все ж основа тривка!

Перебираючи в думках усі можливості, я вирішила, що мабуть Рочестер буде виїнятком. Нікого зі знайомих я не сподівалася зустріти в Рочестері, якщо не рахувати листовного знайомства з Окр. Радою США, що запросила мене сюди на доповідь. Ну, що ж, нема знайомих, то будуть...

Увечорі в суботу, напередодні Свята Героїнь, до моєї господині, пані Марії Крамарчук, прийшли кілька приятельок. Нова людина, як свіжий струмінь, завжди до себе притягає.

— Знайомтесь, будь ласка, — почала називати їх пані Марія. — А це... А втім, Ви ж знайомі...

Я обняла високу, худеньку, темнооку пані, що, здалось мені, за десять літ і не змінилась... Але в житті її відбулись великі зміни. Вона була вбрана в темнецьке, але не чорне вбрання, та очі її носили глибоку жалобу...

— Дорога пані... Як тяжко мені бачити тут вас саму... — почала я, боячись сказати забагато і необережним словом вразити її зранене серце.

— Боже, чому, чому саме тепер, коли ми нарешті прибули до тихої пристані, чому тепер він відійшов? — сумно промовила пані Онуфрик, але не плакала, трималась.

У тихій розмові з нею я пригадала добру послугу, що колись у непривітному мрячному таборі в Північній Німеччині зробив для мене д-р Онуфрик. Тоді я була така ж самотня й нещаслива, як тепер пані Онуфрик. Мусіла сяк-так перебиватися з малою дочкою. Жити було дуже тяжко. Пересічний таборянин, без „комерційних

здібностей“, животів на мерзлій картоплі та оселедцях... Та що там казати! Ви ж самі знаєте... Я тоді була тоненька, як індуський пустильник, і люди не хотіли вірити, що таке заморене створіння — мати... Але я була матір'ю, і так, як і інші матері, шукала поживи для мого пташенятка. І ось мені хтось сказав, що для недоживлених жінок дають додатковий приділ. Я подалась до лікарні, де завідувачем був д-р Онуфрик.

— Хочете зважитись? — жартував доктор. — Ставайте на вагу.

— Пан доктор усе люблять жартувати!

— Це не жарти, ставайте!

Біля нього вже стояла англійська медсестра з реєстром і по літерах записувала моє ім'я. А поки вона його виписувала, д-р Онуфрик пересунув важок, щоб я „підійшла під норму“, бо, як виявилось, я не була на кілька фунтів „за важка“! Мені видали той невеличкий приділ, що можна було донести додому в жмені. Проте, я його не їла. Я годувала свою донечку. Та й як би я його могла їсти? Чого доброго, прибула би на вазі і втратила приділ!

В неділю, десь за годину перед Академією, пані Марія почала обережками виносити з хати до авто всякі речі: картини, портрет, здоровий килим, зо три вишиті сорочки, кілька спідниць, чоботи, подушечку, якісь квіти, навіть щось на зразок ослона... А вулицею проходила якась жінка, видно було, що українка. Вона дуже зацікавилась „транспортицією“ і стояла, аж поки пані Марія не сіла в авто і включила мотор. Тоді пані й заговорили:

— Добрий вечір! А куди ж це Ви, пані Маріє? З хати вибираєтесь, чи що? Може... з чоловіком не тее?

— Ах, таке кажете! — сердито промовила пані Марія. — Та все ж на академію! Не знаєте, чи що?

— І три сорочки?

— І три спідниці, на позички, — відрубала пані Марія.

— То бувайте здорові, вибачте, — зніяковіла жінка.

— Со лонг! — насмішкувато мовила пані Марія, і авто рушило.

— Та й чом же ви так її вичитали, — запитала я.

— Бо якби вона так на академії вчачала, як під чужі вікна, то й не розпитувала б так багато!

— Щось мені та пані по знаку, — сказала я. — Де я її бачила?..

Цим разом цікава пані прийшла й на академію. І я її знов побачила — і пригадала. Це ж таки була колишня моя спів-таборянка.

— А ви помолодшали, — казала вона мені.

— О, за десять літ ледве що можна помолодшати. Але на комплімент відповім компліментом: і Ви помолодшали і, я б сказала, покращали... Ніби якесь волосся у Вас стало гарніше...

— Бо фарбоване, — щиро призналась моя співбесідниця.

Я не йняла їй віри:

— Та ж воно у вас і в таборі було русяве!

— Я тут була перефарбувалась на бльондинку, два місяці походила, а тоді мені стало соромно, і я знову пофарбувалась назад у свій природній кольор. А то сама себе в люстрі не впізнавала, і чоловік на „ви“ почав називати...

Ми спом'янули свій табір, хоч настрої у кожної був різний. Але обом нам здалеку табір здавався кращим.

— Гарно там було... — казала моя знайома. — Навколо табору ліс чистий, в порядку, німці вінком вимитали... Поміж кущами мох, і все вигаптувано вереском... І птахи навесні, і німці на губних гармоніях грають — весело!

— А оселедці, пам'ятаєте, які я вам приносила?!

„Пам'ятаю“, — подумала я. — „За гроші. Але такі дешевші й кращі, ніж в інших спекулянтів. Добре в неї було серце!“

Про драні черевики і баланду ми взагалі не згадали...

**ВСТУПАЙТЕ
В ЧЛЕНКИ-ПРИХИЛЬНИЦІ
СФУЖО!**

Генеральна Федерація Жіночих Клубів

В часі від 13-17. червня відбувся в Вашингтоні З'їзд цієї найбільшої американської жіночої організації. У розкішному готелі Шератон з'їхалися около 2,500 делегаток, що заповнили жіночими голосами всі його репрезентативні кімнати.

Врочисте відкриття З'їзду відбулось у вівторок 14. червня. Згідно з програмою розгорнулись далші теми Зїзду у певному порядку. Першого дня промовляли дві бесідниці, чільні діячки республіканської й демократичної партії про ролю жінки в політичному житті. Окрім них виступав ще Підсекретар Фінансів Дж. Б. Бейрд та конгресмен Френк Томсон.

Далші дні були присвячені різним ділянкам. І так у середу виступали гості з чужих Клубів, у четвер обговорювали ролю жінки в родині і громаді, у п'ятницю збереження природнього багатства країни і виховання, у суботу збереження здоров'я і суспільну опіку. З'їзд працював у кількох групах, а тільки головніші доповіді проводились на пленумі. Треба підкреслити також, що окрім звітів членів Управи чи стейтових президенток, у кожній ділянці промовляли видатні фахівці, лікарі, судді чи суспільні працівники.

В поодинокі ділянки було також вплетене роздання нагород, уфундованих іншими організаціями. Наприклад за найкращу працю в громаді, (Фундація Сірс-Робака), за найкраще виконану сукню (Фундація Вог) та іменування найкращою вчителькою року, теж получене з нагородою.

Увечері відбувались панелі чи доповіді, у рямцях музичних виступів. Окрім того у програмі був відведений час на оглядини виставки, що була виложена у вестибюлі готелю. Це був велетенський перегляд усіх ділянок зацікавлення жінки, що сягає від влаштування

хати до виступу американської жінки на міжнародній арені.

Цій міжнародній дії Федерації присвячено цілу середу. Це був день чужих жіночих Клубів, що є її членами. Туди звернула я свою увагу, зважаючи, що там і ми повинні знайти своє місце.

Виявилось, що міжнародний день З'їзду починається пресовою кон-

П-ні Ман Сіл Пай
представниця жіноцтва Кореї
Mrs. Man Sill Pai representing
Korean women at the International
Convention of the General
Federation of Women's Clubs in
Washington, D. C.

ференцією. В окремій, до того призначеній кімнаті зібрались делегатки й подавали коротко перед пресою Вашингтону характеристику й досягнення своїх організацій. Я зголосила свій виступ давніше та згідно з поазбучним порядком країн, могла прислухуватись до промов інших. Приємно вразив мене виступ представниці балтійського жіноцтва, що палко запротестувала проти поневолення своєї країни. Я пригадала, що Україна була першою поневоленою нацією і бореться вже сорок літ проти советської навали.

Слідувала програма міжнародного дня. Всі делегатки, а з них багато було в народніх строях, вмашерували врочисто до залі, де їх представили. Їм призначено окремі почесні місця. Її започаткував В. Р. Бирджес, американський амбасадор у НАТО, оглядом цієї міжнародньої установи. Потім розпочався надзвичайно вміло поданий монтаж весільних звичаїв Сходу із вставками обрядів чи танків із кожної країни. Це був барвний перегляд постатей, стройв і мелодій.

Слідували звіти делегаток. Кожна могла промовляти три хвилини. Як багато можна тут сказати! Ми довідались, чому заснувався американський жіночий клуб у Парижі, що робить такий самий клуб у Мюнхені, в який спосіб гуртується в клубах грецьке жіноцтво, як працює жіночий клуб в Індії. Знов піднялась постать пані Белюкас, литовки, що промовляла іменем балтійського жіноцтва. І коли прийшла черга на представницю Союзу Українок Америки, то її звіт різноманітністю ділянок не відбігав від попередниць. Останньою промовляла п-ні Петерсон від організації "Women for Freedom." Вона пригадала вшанування Тижня Поневолених Націй, що почнеться 17. липня і закликала делегаток не забувати про народи поза залізною заслоною, між якими вона вчислила й Україну.

Оттаким акордом закінчилось це звітування. Промовляла ще жінка амбасадора Філіпін і представник КАРЕ, дякуючі Ген. Федерації за її видатну допомогову акцію з допомогою одно-долярових пачок.

На цьому міжнародній день закінчився. Він виказує зріст міжнародніх контактів Ген. Федерації та особливу увагу, яку вона їм приділює. Які б не були причини — а вони точки погляду американ-

Мала людина і море

Довкруги замкової гори стояв наповнений водою рівчак, а за ним високий вал із частоколом, де були віконечка для стрільців-оборонців. Були над рівчаком і три зводні мости — але зводили їх не доводилось. Ця штука не вдавалась навіть братчикові Маркові, а він тут старший. Мости кожночасно руйнували, як тільки на овиді показались вороги. Опісля будували їх наново. На найвищій вежі княжого замка майорів прапор. Невеличка голуба стрічка від маминої суконки, прикріплена до надломаного держальця лопатки, виконувала своє завдання якнайкраще. Вона лопотіла на вітрі, мов справжній прапор, і відбивалась іскорками гордошів у зиницях Марка-будівничого.

Коли на фігурі поблизу загоря-

ської політики зрозумілі — то й для Союзу Українок Америки це корисне. Відкривається нова арена виступу, зв'язків і контактів.

З-поміж розмов і дискусій на З'їзді найбільше закріпились у пам'яті три зустрічі. П-ні Петерсон, голова "Women for Freedom," яка недавно тому вітала проф. Лева Добрянського на окремому вечорі у Нью Йорку, дістала від мене кілька слів признання за свій виступ. Її постать тісно зв'язана з протибольшевицьким фронтом в Америці й тому заслуговує нашу піддержку. Друга — п-ні Кітінг, представниця клубу в Торонті, яка радо виявила охоту співпрацювати з українками. Вона пізнала їх під час своєї праці в Канаді. А третя — це молода студентка Ман Сіл Пай із Кореї, яка студіювала в Америці прикладне мистецтво й хотіла б якнайкраще зорганізувати цю ділянку у своїй батьківщині. Її зруйноване господарство шукає за джерелами збуту й тому вона вдячна за кожну, хочби найменшу вказівку.

Оце наші підсумки З'їзду. Які б вони не були, все вказує на те, що наша участь в таких зустрічях необхідна.

лась смоляна бочка — знак, що на замок наступають татари (іноді це були турки або москалі) — спершу руйнувались мости, а тоді наставала справжня боротьба. Максимові це було доводилося. Руйнувати замок пісковими кулями було куди цікавіше, як його будувати. Ось він однією ногою ступив на замкове подвір'я, розвалив охоронну башту та з тріумфом витяг держальце з голубою стрічкою. Братові штовханці змогли йому зрозуміти, що таке геройство зовсім небажане. Утікаючи, кинув голубу стрічку у воднистий рівчак. Сердитий братик кинувся було здоганяти, але роздумав мабуть, бо повернувся з півдороги і заходився знову біля своєї башти.

Максим побіг до моря. Ще минулого року він тікав від цієї води „що йде до мене“ і боявся таємничого шуму — але тепер він з морем у великій згоді. „Мені подобається цей великий басейн,“ каже він мамі. „Хто його видумав? Бозя? А хто води налив?“

Максим скраєчку вступає у воду і дивиться, як на нього котиться гамірна білогрива хвиля. Хвиля розбивається ще далеко попереду і до Максима добігає тільки білий шум, що маленькими кружальцями розпливається при березі. Насмілившись, Максим ступає крок уперед і маленькими рученятами пробує уловити жмінку білої морської піни. „Чому піна у морі біла?“ і він біжить уже, щоб засипати маму запитаннями.

Пляж, мов величезний квітник, горить яскравими кольорами. Онде їхня велика парасоля, зелена у жовті смуги. Максим біжить туди й зупиняється біля зеленого плетеного лежачка. Він нерішено ди-

виться одну мить на закутану білим рушником жіночу постать. Оченята його вражені несподіванкою. Це не мама. Але поки пролунала незмінна чужомовна фраза „Як ся маєш, маленький хлопчику?“ Максим помітив уже іншу зелену парасолю і побіг туди, не оглядаючись.

На піску лежала його ще вранці покинута лопатка. Ах, яка радість! Він же так довго шукав її. Треба конче розказати про знахідку Маркові. Але поблизу не видно ні Марка, ні його замку. Замок нагадав братові стусани й забуту власну провину. Хлоп'я знову оглянулось за зеленою парасолою. Але й тут з-під широких солом'яних капелюхів дивились на нього байдуужі незнайомі обличчя.

Шукаючи, пішов навмання пляжем. Нововіднайдені своєї лопатки не випускав із рук і вона — небагато менша від нього самого — тягалася за ним позаду та, стрибаючи по викинутих морем мушлях, залишала в піску нерівну, льєпомітну доріжку сліду.

Знову йшов до моря. Біля води хлопчачи прокопали канал-струмок і морська хвиля, щоразу забігаючи сюди, колівала хлоп'ячі кораблики. Ось воєнний літако-сець — точнісінько такий, як той, що стояв учора за виставовою шибкою. А поруч яхта з трьома вітрилами і мале індійське кану. Хлопці прокопували тепер другий рівчак і Максим зацікавлено приглядався їхній роботі.

„з струмків один, найбільший, називають всі Дніпром. В ньому човики гуляють поодиноці і гуртом. . .“ цю казочку він знав напам'ять, але казка тепер нагадала зараз же маму і він, покинувши хлопців, пустився знову шукати маминої парасолі.

Він уже не шукав зеленої парасолі з жовтими смугами, він дивився під кожну парасолю. Але всюди сиділи ті самі чужі смагли люди, в окулярах з темними шкельцями, в капелюхах з різнобарвної соломи.

(Докінчення на ст. 10)

Видвигаю людину

Дуже важко відповісти на питання, коли й де я почала писати? Уважаю, що початком моєї літературної роботи були два віршових рядки, написані у віці 9 років:

**А серденько моє в'ється
І, мов риба об лід, б'ється.**

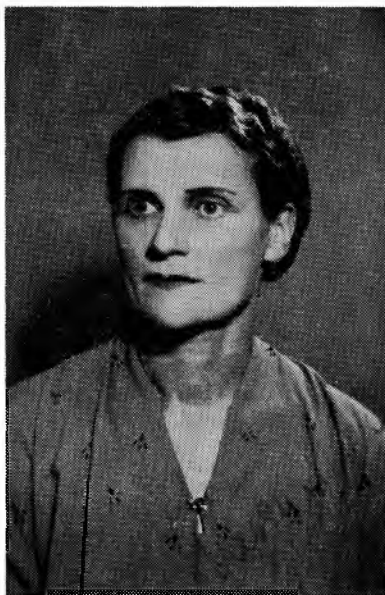
Написавши цих два рядки з одного маху, я відразу ж страшенно сконфузилась через їхню незугарність, бо у віці 9 років дитина вже розуміє, що серце не може „витися“, оскільки не є подібним ані до хмелю, ані до гадини, а щодо „риби об лід“, то воно було занадто оклепанам. Зрештою всякі „серденька“, чи там інші „риби об лід“ були надто жалюгідними, щоб висловити бодай тинь того великого, незязованого смутку і тієї солодкої тривоги, що є вислідом потягу до чогось надзвичайного, притаманного, мабуть усім тим, хто народжений із мистецьким вірусом у крові. В кожному разі в мене ці почування прокинулись досить рано й мучили мене дошкульно саме тому, що я їх не могла ні висвітлити, ні зрозуміти.

Отже, саме цих два рядки вважаю початком своєї літературної діяльності, хоч одночасно вони були гробовим віком над моїми претензіями до поезії. Після того мені ніколи-ніколи не приходила до голови навіть тинь думки — стати поеткою, а тим часом вичуття поетичності слова у мене розвинуте більше, ніж у неодного нашого (хай вони мені дарують!) поета.

Як сьогодні пригадую собі оцю величезну касову книгу (її десь розстарав лідунь), де я почала „писати“. Автім, хто зна, чи саме ця книга й не спровокувала мене до писання, а не, скажімо, до малювання. Мене інтригували стовпці цифер, незрозумілі вислови, червоні й блакитні лінії впоперек, сторінки, виповнені часами лиш до половини, часами початі, а то й зовсім чисті. Вони справляли на мене враження чогось таємничого, магічного й велемудрого. Я видерла сторінку з нещасливим віршем

і спалила її. Але стара касова книга потягала мене далі.

— Я мушу щось писати, переслідувало мене, але я не знала, що саме. І я почала ставити в касовій книзі також свої знаки і цифри. І вони були також таємничі, такі

Ольга Мак

Ukrainian novelist Olga Mak, recipient of the award in the recent Literary Contest of WFOU

таємничі, що їх ніхто, а також і я сама не розуміла. Це не вдовольняло й не заспокоювало, та й зрештою, я сама була надто далека від того, щоб встановити причину дивачного, душевного стану. А причиною був незаспокоєний голод чогось гарного, надзвичайного, чогось такого, що було б цілковитою протилежністю до обставин, серед яких протікало моє дитинство — дитинство понуре, жорстоке і багате виключно в темні барви.

Бажання писати жило в мені завжди: я писала довжелезні домашні завдання на літературні теми, писала листи до своїх товаришок, писала щоденники, які, звичайно, потім нищила зі страху, щоб вони не попали комусь у руки. Отак пробігли шкільні роки в пізнанні й шуканні чогось іншого, як щоденне життя.

У шіснадцять років життя я вже почала продумувати над тим, чи й справді не спробувати мені сил в якомусь журналі, але не зважила. Це видавалось мені завеликим зухвальством. А пізніше, вже зрозумівши, що я зумію написати щось, коли не краще то й не гірше від того, що друкувалось, зрозуміла й те, що впрягшись до літературного воза, я не зможу писати так, як хочу, лиш так, як треба, як накажуть і як пишуть усі інші. Продажність не лежить у моїй вдачі й тому я махнула рукою на своє покликання.

І так проминули роки. Не було в них літературної творчості, але й не було порожнечі. Бурхливо кипіло життя, кидаючи людину в провалля підсоветської дійсності та підносячи її на висоту бунту проти сіризни життя. І коли тільки дихнулось нам вільніше, я стала знов писати.

Що саме найрадше описую з того життя? Видвигаю ЛЮДИНУ. У нас чомусь забули про цей головний персонаж усякого життя і в підсоветському побуті замість живих людей виступають маски: москаль (обов'язково в лаптях), енкаведист, колгоспник, інтелігент ітд. Духове життя представлене дуже спрощено в той час, коли воно власне було дуже скomпліковане. Характерів і типів із їх інтимним внутрішнім світом також мало. Застерігаюся, що я не читала деяких новіших творів, як „Буйного вітру“ Багряного і „Ротонди душогубців“ Осьмачки. Тому мій осуд може бути несправедливим. Але незалежно від того я вважаю, що найцікавішим і найтяжчим є змалювання саме людей у більшовицьких умовах. Політичних моментів уникнути не можна, бо підсоветське життя тим саме характерне, що там політика намагається влізти в найглибші закутини людської душі й видушити в ній все особисте й людське саме через те, що воно є ворогом більшовизму. А всеж люди мали щось своє, інтимне, неподільне, недо-

МАЛА ЛЮДИНА І МОРЕ

(Докінчення зі ст. 8)

Онде на небо випускають великого паперового змія. На його червоному тулубі вимальована якась чорна потвора, а до тулуба причеплений довгий хвіст із тонких кольорових стьожок. На мить стає страшно чорного потворища, але ось змії уже лопоче із вітром, візерунку на червоному папері зовсім не видно, змії стає маленькою кольоровою цяточкою на великому блакитному небі. На небі де-не-де білі хмаринки, мов баранчики. Але Максим уже знає, що з хмар буває іноді дощ, а дощу він трохи й боїться. Йому, правда, цікаво, де дівається тоді море, але — ану ж, гримітиме? Краще вже з мамою. І він знову заглядає під кольорові парасолі, шукаючи знайомої усмішки.

Морем, недалеко від берега, іде

ступне, щось таке, що завжди буде предметом найбільшого мистецького зацікавлення. І про це я хочу писати. Такий є мій „Чудасій“, такими є герої роману „Проти переконань“.

Питається про мою історичну тематику? Люблю й її. Вона посилює в мені віру у визволення України. Нарід, що міг зродити стільки керманічів, мудреців, героїв і мучеників і який по сьогодні вилонює з себе сотні безстрашних і відданих борців, мусять вийти на свою власну дорогу. І ще тому вабить мене історична тематика, що в ній утривалось лиш усе, що було велике й важливе. По історії бачимо, як час немилосердно затирає усе дрібничкове й несуттєве. Лиш історія може навчити нас, що варте боротьби, жертви і крові, а що ні. Зрештою всі ті, що беруться за історичні теми, мусять почувати те саме. Я не роблю нічого нового.

А мої пляни? Направду навіть не можу на це поважно відповісти. Поки не видужаю — нічого не пляную, а навіть не хочу плянувати. Але чи скоро видужаю? Щось воно від двох років чіпляється одне за одне, а це поганий знак. Головне — гумор — маю — най ся преч каже!

Ольга Мак

прогульковий пароплав. Діти на пляжі радісно вигукують і махають рученятами до прогульковців. Максим і собі сміється й вигукує. Він теж уже їздив на цьому кораблі по океані і це було ох, як приємно! Чайки прилітали до нього о-так-о близько і прямо з рук вивалили шматки їжі. Він ще колись поїде пароплавом — далеко, ген, на другий бік океану, туди, де мама, показуючи рукою, каже: там — Україна. Але насправді йому зовсім не віриться, що до цього другого боку треба їхати так довго-довго: адже ж він і сам може бачити, що кінець моря не так то вже дуже й далеко.

Максимові у спину гріє сонце, а лопатка тяжить у руці й заважає. До нього від надбережного моста доходять звуки голосника, але їх майже заглушує морський приплив. Зрештою, голосник говорить чужою мовою і що до нього Максимові? Навіть тоді, коли в ньому розказують про біляве чотири-літнє хлоп'я у синіх штанцях, що кудись заподілося?

Недалеко на простягнутому кочі сидить мале дівчатко і їсть черешні. Мама саме витягла їх з мищини і подає їх дитині — одну за одною, розкусуючи наперед та викидаючи в торбинку кісточки. Дівчатко дивиться на Максима нашішкуватими очима, а ротик в неї цілий вимазаний червоним черешневим соком. Максимові конче хочеться черешень. Він сумно дивиться на дівчинку, засуває у рот великий палець правої руки і смокче, смокче . . .

Раптом позад нього озивається голос мами. Його мами! Він увесь спалахує щастям і летить у мамині обійми. „Мамо, мамо, я хочу черешень!“ кричить він голосно і весело, дивуючись чого це в мами такий сердитий вигляд і чому в очах у неї — сльози.

ЗІ СІТКІВКОВОГО КОРТУ

У звідомленні Союзу Українсько-Американських Спортивних Товариств (СУАСТ — Схід) вислід змагань у ситківці жінок звучить: (1) Стедик І., Львів-Торонто; (2) М. Душник, Союзівка; (3) Л. Друневич; (4) Т. Могильницька.

НОВІ КНИЖКИ

Ольга Мак: Проти переконань. Роман. Накладом В-ва „Гомін України“, Торонто, 1959. Обгортка роботи Мирона Левицького. Ст. 336. Ціна 3.50 дол.

Ольга Мак подарувала нам знов книжку з підсоветського життя. Із дещо штучної назви „Проти переконань“ важко догадатися про її суть. А в дійсності це боротьба матеріалістичної настанови зі світом духа, полум'ям віри. Авторка вбрала це в подобу недібраного, а навіть трагічного подружжя. В життєвому шляху цих молодих людей проходить суперечність, що нищить їх щастя і доводить до катастрофи.

Авторка показала життя підсоветської молоді під зовсім новим кутом.

Улас Самчук: Чого не гоїть вогонь. Роман. В-во Вісник, ООЧСУ. Нью Йорк, 1959. Обкладинка М. Бутовича. Ст. 288. Ціна 3.75 дол.

Улас Самчук органічно зв'язаний із своєю тісною батьківщиною, з Волиною. І коли в своїй трилогії „Волинь“ розгорнув її рушійні сили, що струмують із самого дна у верх, так у цій новій книжці він показав завірюху в найвищій напрузі. Це ж син Волині Яків і дочка її Віра беруть сідлати ту розгойдану стихію і знаходять врешті її ціль і напрям. Книжку цю можна вважати доповненням чи завершенням першої. В кожному разі вона збагачує наше знання душі і змагань Волині, цього великого перехрестя наших визвольних дій. Л. Б.

З ОПЕРНОЇ СЦЕНИ

У квітні ц. р. співачка Марта Кобрин-Кокольська виступала в головній ролі Мімі в опері „Богема“ на сцені Експериментального Ліричного Театру у Нью Йорку.

Молода співачка Орися Бала виступала у французькій опері Гуно „Ромео і Джулієта“ в Нью Йорк Опері Театр. Орися Бала є лавреаткою конкурсу вокалістів у Дітроїті (опера нагорода).

Співачка Матильда Лазарович співала ролі Леонори в опері „Трубадур“, що її ставила Оттавська Гренд Опера Ассосіейшен в аудиторії Технічної Школи.

Вийняткова людина

(У перші роковини смерти Наталі Гладшівської)

Рік тому дня 4. серпня 1959 відійшла від нас в останню дорогу бл. п. Наталія Гладшівська. Тож нехай цих кілька слів будуть малою цеглиною в живому пам'ятнику тих, що її знали, стрічалися й співпрацювали з нею.

Наталія Гладшівська (дівоче прізвище Кордуба) народилася 8. вересня 1902 р. в Слуківі, Долинянського повіту в священничій родині. Молоді літа її зв'язані з Поділлям. У Тернополі скінчила вчительську семінарію, а у Львові доповнила гімназійну освіту, з думкою дістатись на університет, що в той час не було легко. Це були часи боротьби галицького суспільства за український університет, створення таємного українського університету та шукання по наших невдачах нових доріг. Своїх мрій — студіювати медицину — Покійна, як і багато тодішньої молоді, не здійснила. Життя її потекло іншим річищем. Та трилітнє перебування у Львові дало їй зрозуміння українського громадського життя в нових політичних обставинах. Обертаючись в інтелектуальних колах тодішнього Львова (жила в родині п-ва Гординських) вона наблизилась до багатьох наболілих проблем, що їх пізніше старалась розв'язувати.

У 1928 р. вийшла заміж за інж. Олександра Гладшівського і від того часу сталим місцем замешкання їх став маєток у селі Тисковій, на Лемківщині. Там же народились у них дві дочки Ольга (тепер Савчак) і Надія (тепер Шмігель), знані зі своєї активності в молодечих організаціях Нью Йорку. Здавалося б, що молода українська дідичка (а їх майже не було серед українців) буде тужити за містом. Але так не сталось. Українське село було завжди для родини близьким. Наталія Гладшівська вповні використала своє знання, свій досвід і з посвятою та любов'ю допомагала всім, хто до неї звертався. В селі, в якому не було школи, вона вечорами збирала молодь і дівчату та навчала їх письма, хоч цим наражувала себе на нагірку з боку місцевої поліційної влади.

Крім того вона стала дорадницею жіноцтва в господарських, а не раз і родинних проблемах. Їхній дім знаний був із своєї гостинності. Тут же зорганізувала вона вишивкарську робітню, що виконувала замовлення для кооп. „Українське Народне Мистецтво“ у Львові, а за німецької окупації для потреб С-ки. „Гуцульське Мистецтво“ у Кракові. Вона притягнула до тієї праці майже 250 жінок із околичних сіл і таким способом рятувала їх від примусових робіт у Німеччині. Крім того це давало заробіток жінкам, що не був, при вбогості гірських околиць, зайвим. Та головне, будучи сама знавцем народнього мистецтва, Наталія Гладшівська прищеплювала зрозуміння й любов до наших прекрасних узорів і не допускала до засмічування їх міськими, немистецькими додатками, що почали добиратись до наших сіл. На еміграції, в Німеччині (Берхтесгадені) вона також очолила жіночу робітню, продовжуючи свою улюблену працю.

По приїзді до Америки ціла родина почала творити нове життя у змінених обставинах, заробляючи фізичною працею. Мимо наполегливих домагань своїх найближчих вона цієї роботи аж до своєї хвороби, не покинула. Працювала без докору, з усмішкою, вважаючи, що праця — це тільки засіб, щоб мати можливість створити новий дім, немов перенесений із рідного краю. Їхній дім став осередком для молоді і ніколи не тратив свого українського духа. Виховуючи своїх дітей, вона мала повне зрозуміння для молоді, саме тієї молоді, що стоїть на роздоріжжі двох світів і для якої „цей“ світ — це велика принада. Це був дім — де не було прірви між двома поколіннями, бо вона цю прірву засипала своїм зрозумінням, порадами й активною допомогою. Цим вияснюється її участь в улаштуванні виставок народнього мистецтва у студентських клубах Нью Йорку. Вона включилась у культ. освітню роботу Комісії СФУЖО, що підготовляла ряд ре-

фератів на Студійні Дні у зв'язку з Конгресом СФУЖО. Її ділянкою стало народне мистецтво, яке вона з тонким знанням всієї проблематики опрацювала.

Та головною прикметою її характеру було те, що не можна за протоколювати чи записати у звіті. Це її готовість бути помічною там, де загрожувало нещастя.

Це про неї можна сказати словами людської мудрости: „Приятеля пізнати в нещасті“. І тоді саме пізнавали її ті, що може перед тим не зовсім її розуміли. Старалась бути непомітною і не любила подяк, свою послугу намагалась зменшити, виповнюючи обов'язок, що сама на себе наклала. Із власними проблемами нікому не накидалась, сама їх розв'язувала, а може і з собою забрала.

До останньої хвилини намагалась бути бадьорою, щоб не пригнічувати своїх найдорожчих, рідних.

То ж багато є таких, що в ці перші роковини згадують її передовсім, як Людину.

Наталія Чапленко

ЗАМІСТЬ КВІТІВ

Замість квітів на свіжу могилу бл. п. Катерини з Винничуків Могутяк складають 5 дол. на Фонд П'ятсот

Пракседа і Дмитро ЯСІНСЬКІ,
Милвил, Н. Дж.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ

Замість квітів на свіжу могилу бл. п. Юлії Миколайської, діяльної членки СУА, складає 10 дол. на цілі СФУЖО

Наталія ПАЗУНЯК, Філадельфія

О С О Б И С Т Е

Фін. референтці Гол. Управи п-ні Антонії Кульчицькій складаємо вираз нашого глибокого співчуття з приводу смерті її єдиного сина Еміля. Прохачемо Господа Бога, щоб допоміг їй пережити це велике горе!

Екзекутива СУА

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

З глибоким жалем сповіщаємо наше членство, що дня 14. червня відійшла у вічність довголітня наша членка бл. п. **Юлія Миколайська**. У нашому Відділі пробула вона довгі роки і своєю особистою культурою та привітним відношенням зискала собі симпатії всіх. Як талановита мисткиня вона нам часто допомагала, жертвуючи виробами своїх рук на наші цілі. З жалем почули наші членки про її затьяжну недугу й радо її відвідували, подивляючи її терпелівість. Померла тихо й осиротила дочку Оксану.

Похорон відбувся в п'ятницю, 17. червня 1960 р.

М. Чайковська, голова

РОЧДЕЛЬ, АНГЛІЯ

Ділимося сумною вісткою з читачками „Нашого Життя“, що дня 1. липня 1960 відійшла у вічність **Марія Олександрівна Лукіяненко**. Народилась у с. Домантів, Золотоношського повіту на Полтавщині. Працювала як учителька середніх шкіл в Україні й на еміграції. Поселившись в Англії, віддавала багато сил організації дитячих садків. Полишила книжку народних казок і підручник ведення дитячих садків.

Організація Українських Жінок

ІЗ ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

Невідомі назви

У журналі вживаєте назв, що їх не розумію. Наприклад, що це таке баклажани? Я виросла поза межами України й не знаю, що це за городина. Подайте англійську її назву.

Також поясніть мені, що це таке — троянда?

Заінтересована

Баклажани — це по-англійському egg plant. Можливо, що в Англії, де проживаєте, її немає. Але коли Ви й виросли поза межами України, то всеж мусіли стрічати цю синю, грушкподібну городину, яка тепер поширена в усіх країнах Європи.

Троянда — це українська назва для квітки, що її подекуди звуть рожею.

На подорож нашої делегатки

Участь нашої відпорушниці у конгресі Міжнар. Жін. Ради знаходить щораз більше зрозуміння серед членства СУА. Відділи уже зложили певну суму, а пожертви ще напливають. По 50 дол. вплатили 21 Відділ у Брукліні і 22 Відділ у Шикагу, і дали гарний доказ своєї готовости. Суму 30 дол. прислав 69 Відділ у Лорейні, а по 25 дол. вплатили 13 Відділ у Честері і Відділи 23, 26, 56 і 58 у Дітроїті; 20 дол. пожертвував 48 Відділ, а 15 дол. 20 Відділ у Філадельфії. По 10 дол. прислали дотепер Відділи, 14, 17, 18, 24, 27, 31, 45, 51, 52.

Радіємо цією готовістю нашого членства. Нехай не буде ніодного Відділу, що не пожертвував би на ту ціль!

ЕКЗЕКУТИВА СУА

У Словнику Грінченка поданий уривок із народньої пісні: „Рости, рости, трояндочко, не хилися...“

Редакція

Іду на рідну землю

Висилаю передплату на два роки. Іду на рідну землю й коли повернусь, може дещо напишу про свою подорож.

Анна СИДОРОВИЧ

ОСОБИСТЕ

Статутівій референтці Гол. Управи п-ні Іванні Рожанковській складаємо щирі побажання зприводу одержання степеня магістра бібліотекарства.

Екзекутива СУА

Успіхи жінок

Недавні бунти в азійських державах керували увагу всіх на їх уряди.

У Південному В'єтнамі загострилась тепер ситуація внаслідок сильного наступу комуністичної партизанки. Його президент Дім править сильною рукою, притягнувши до помочі всю свою родину. З-поміж неї вибивається на чільне місце пані ДІН НУ, дружина його брата. Це ветнамка, вихована за границею, яка вільно володіє кількома мовами. Вона зайнялась організацією місцевого жіноцтва і поставила широко його громадську й допомогову працю. Пані Дін Ну є також послом до парламенту, де заступає живо інтереси жіноцтва.

*

В рямцях акції Світової Виставки українського мистецтва відбувся в Торонті 3. квітня виступ хору „Трембіта“ з Дітроїту. Із хором прибули також ініціатори Виставки — П-ні **МАРУСЯ БЕК** і мистці **Е. Козак** і **М. Дмитренко**.

Маруся Бек промовляла на концерті, вказуючи на цінність україн-

ської мови й пісні. Велика увага, яку виявила публіка для її слів, вказує на те, що президентка Миської Ради Дітроїту здобула загальні симпатії й пошану. Це відношення скріпилося, коли Управа Відділу Об'єднання Жінок ЛВУ привітала **Марусю Бек** обідом й могла безпосередньо висказати дорогій гості свої почування.

ДЕЛЕГАТКА ДО КАНАДИ

В рямцях делегації Нац. Ради Жінок Канади поїде на Конгрес Міжнар. Жін. Ради в Істамбулі п-ні **Галя Гнатишин**, відпорушниці Союзу Українок Канади. Разом із своїм чоловіком, сенатором Гнатишином, відбуде перед тим подорож по СССР.

До Адміністрації „Нашого Життя“ у Філадельфії

Шановні Пані!

Союз Українок Південної Австралії влаштує в місяці вересні „Вишивані Вечерниці“.

Кожна наша членка шукає гарного моделю на вишивану сукню. Знаючи, що в журналі „Наше Життя“ можна найкраще вибрати — багато наших членок рішили передплатити журнал.

Вірю, що в короткому часі вишлю більше замовлень.

Остаюсь з пошаною,

К. Качмарська

МІСЯЦЬ ТАКИЙ ДОВГИЙ...

Не хочу писати оправдань, чому не вислала в час передплату. Але прошу Вас ніколи не сумніватись, що я завжди вишлю гроші за отримані журнали і буду його передплачувати так довго, як довго буде існувати цей чудовий жіночий журнал! З нетерпінням чекаю я і діти, коли в поштовій скриньці знов буде Наше Життя! Місяць здається нам такий довгий...

Антоніна С.

Світова Федерація Українських Жіночих Організацій

ДВНАДЦЯТИЙ РІК ВИДАННЯ

ЧИСЛО СЬОМЕ

Олена Залізняк

По році .

Світовий Конгрес Українського Жіноцтва, що був скликаний з метою перевірки позицій українського жіноцтва у вільному світі та устійнення напрямних дальшої об'єднаної праці, мав настільки сильний вплив на активність складових організацій, що тепер, по році, слід посвятити цій справі дещо уваги.

Рік праці в організаційній діяльності різних осередків, розкиданих по всьому світі — не особливо довгий час для окремих осягів, — всеж таки варто зробити перегляд і застановитися над тим, що з намічених плянів виконано, а що жеде на дальшу більш скоординовану і послідовну акцію.

Референтки поодиноких комісій опрацювали докладні вичерпні плани праці, в яких у кожній складовій організації СФУЖО, в різних країнах можна знайти відповідну для місцевих обставин ділянку й успішно переводити її в життя.

І так з пляном праці, випрацьованим виховною референткою СФУЖО п-нею І. Пеленською мали нагоду познайомитися в особистому контакті членки складових організацій — США, УЗХ, ЛУКЖ, ОУК, ОЖ-ЛВУ під час її поїздки по більших осередках ЗДА й Канади (від Монтреалу аж до Ванкуверу) та взяти його до уваги у своїй діяльності. Влаштування Виховного Семінара у Філадельфії, що пройшов з повним успіхом, дає запоруку, що і запроєктовані на осінь Виховні Семінари в інших місцевостях принесуть багато користі для молодих матерей та їх дітей. Виховні труднощі творять тепер проблему світового значення, а українській матері

приходиться поборювати ще своєрідні труднощі, зв'язані з зацепленням дитині любови до рідної мови і знання культури далекої Батьківщини.

Плян праці референтури сусп. опіки, опрацьований п-нею Євгенією Янківською, дає підставу для більш скоординованої акції в цій ділянці. Все відзивчиві на потреби суспільної опіки жіночі організації плянують працювати не окремо кожна, а об'єднано в порозумінні, щоб не входити собі в дорогу в одній ділянці, лишаючи інші неохоплені опікою. Осередком плянування акції суспільної опіки СФУЖО для ЗДА буде Дітройт, де п-ні Марія Квітковська, досвідчений фахівець, організує Комісію до всебічного опрацювання плану конкретної праці в ЗДА. З повним зрозумінням ставляться складові організації СФУЖО до потреб залишенців, щораз то нових проблем суспільної опіки в країнах нового поселення і до акції Року Втікача, що саме проходить. Однак головною турботою є брак можливости організованої допомоги жінкам на рідних землях.

Культ.-Освітня Комісія, яка під головуванням др. С. Карпінської працювала ще до Конгресу СФУЖО в Нью Йорку, продовжує даліше в цьому місті плянування своєї многобічної, рямової діяльності на цьому полі. Вона обіймає окрім плекання обрядовости й кращого переведення імпрез, також взаємини зорганізованого жіноцтва з мистецьким світом. Не вдалося перевести запланованого по Конгресі великого фестивалю жіночих хорів, зате з успіхом пройшов в Ньюарку місцевий фестиваль хорів

США з Нью Гейвену, Філадельфії, й Ньюарку. Виставки книжок улаштовували жіночими організаціями у чужих бібліотеках, університетах і т.д. були добрим засобом інформування чужинного світу про українські справи. Як нову ділянку праці видвигає Комісія збирання між своїм членством та зберігання творів усної словесности в різних країнах поселення.

З працею Культ.-Освітньої Комісії пов'язана праця Комісії Народного Мистецтва, якої голова п-ні Анна Марія Баран, що живе в Саскатуні розглядає у своєму пляні різні можливости збирання, зберігання та удержування в повній чистоті зразків українського прикладного мистецтва. Улаштування виставок теж є добрим засобом нав'язування контакту з іншонаціональними співгромадянами кожної країни.

В ділянці зв'язків з міжнародними жіночими організаціями СФУЖО далі підтримує добрі взаємини з Світовим Рухом Матерей (МММ), якого є членом та недавно виготовило на їх домагання анкети про значення матері.

На конгрес Міжнародної Жіночої Ради, що має відбутися в Істамбулі в серпні ц.р. має їхати в складі американської делегації відпоручниця США п-ні Анастасія Вокер із Дітройту.

Мається на увазі й Конгрес Світового Жіночого Союзу, що відбудеться наступного року в Ірландії. На З'їзді ЮНЕСКО, що скликаний на серпень ц.р. до Монтреалу, передбачена також участь відпоручниці СФУЖО.

На З'їзді ІМКА-ІВКА в Німеччині виступала проф. О. Сулима-Бойко з доповіддю про положення української жінки під Советами. Також до ділянки зв'язків треба зачислити місцеві контакти з

Із життя наших централей

чужинним світом окремих клітин, складових організацій СФУЖО. В Монреалі представниці 7-ми національних груп, поневолених Москвою народів, об'єдналися в організацію "United Women" для ширення інформації про відносини в окупованих Сове́тами країнах і про фальшивість большевицької пропаганди. Спільними силами улаштували виставку народнього мистецтва тих народів, призначаючи дохід на потреби Року Втікача.

З організаційної ділянки треба підкреслити успіх об'їздок заморських делегаток на Конгрес СФУЖО пп. О. Сулими-Бойко і І. Пеленської по більших містах ЗДА і Канади. Сюди належить також акція складових організацій Німеччини, Англії й Австрії над збільшенням числа своїх клітин і збільшенням членства в поодиноких відділах.

Світовий Евхаристійний Конгрес, що відбудеться в кінці липня в Мюнхені згуртує напевне значну кількість українського жіноцтва, тому місцева організація ОУЖ порішила влаштувати з цієї нагоди зустріч жіноцтва, що прибуде з різних країн.

Живий відгук письменниць з відомим ім'ям і початкуючих талантів на Літ. Конкурс треба теж приписати впливові Конгресу. Бо фундаторка Літ. Нагороди п. Маруся Бек, знана, як меценатка і в інших ділянках мистецтва (образотворчого і пісні), якраз на Конгресі порішила створити Літ. Нагороду і передати переведення цієї справи редакторкам жіночих журналів та СФУЖО. Однак не лиш грошова нагорода була стимулом для українських письменниць, бо американські умовини можуть дати можливість такого заробітку й іншою працею. А власне бажання вияву свого талану, своїх духових сил, бажання підвищити рівень зацікавленнь українського зорганізованого жіноцтва.

Для складових організацій СФУЖО в Південній Америці й Австралії тепер настав сезон праці, головний час посиленої активності в організаційному житті. Однак і для організацій ЗДА і Канади не може бути часом спочинку, хоч і проходять там літні

ОРГАНІЗАЦІЯ УКРАЇНСЬКИХ ЖІНОК АНГЛІЇ

На жіночій сторінці „Укр. Думки“ п-ні др. І. Калюжна, голова ОУЖ, подала коротко перегляд праці. Організаційно Гуртки себе оправдали в цьому році. Кожен відбув загальні збори в ловному порядку з добрим загальним вислідом праці. Майже в усіх Гуртках була присутня голова Централі, піддержуючи таким способом його задуми й почини.

Головна діяльність Гуртків спрямовується в бік виховних завдань та плекання народнього мистецтва. Членство ОУЖ у великій мірі причинилось до створення садків і шкіл українознавства в Англії, а тепер продовжує це діло. Можна відмітити поодинокі гарні прояви, як навчання вишивки й писання писанок у школі в Бері, або церковного співу в Ольдгамі. Дбання про наше народне мистецтво проявилось виставкою в Лестері та збиранням предметів нар. мистецтва в Лестері, Аштоні й Брандфорді. Гуртки в Брандфорді й Лондоні вже мають свої габльотки в Нар. Домах. Особливою увагою тишилися у цьому році писання писанок. Більшість Гуртків присвятили один чи два дні цьому обрядові. Завдяки тому збільшується число писанчарок у країні і наша писанка йде у світ. Також треба відмітити курс вишивання, що його перевів Гурток у Лестері. У Вольвергамптоні постав жіночий хор.

Та треба згадати ще одну ділянку праці, в якій Гуртки ОУЖ працюють уже роками без спеціального признання. Це є їх ініціатива й участь у всіх

ферії. Українська жінка, що матиме змогу провести пару тижнів серед природи, звільнившись на короткий час від бюрової рутини чи гамору фабричних робітень, мусять свій час присвячувати обнові й скріпленню українських первнів у духовості своїх дітей і своїй власній.

Жінкам, що належать до нації, яка всіма, навіть дрібними буденними засобами в щоденному житті має обов'язок обстоювати право на самостійне національне життя, на здобуття власної держави — нема часу на спочинок.

організаційних і традиційних імпрезах громади. Наприклад Гуртки в Ноттінгемі, Манчестері й Рочдейлі гостили завжди й тепер дбають про господарську частину з'їздів, здвигів чи інших зборів братніх організацій. Так воно є й з іншими Гуртками. Помимо того Гуртки вив'язуються ще й з бікучих завдань.

Оттакі підсумки праці Організації Жінок Англії. Треба радіти, що молоде наше жіноцтво розвиває свої громадські замилювання і вдосконалює їх.

Жін. Секція Т-ва „Відродження“ в Аргентині

У листопаді м. р. відбувся в Буенос Айресі 2. З'їзд цього жіночого угруповання, що його відкрила врочисто голова п-ні Валентина Мушицька. Її вступне слово було палкою заохотою до організованої праці жіноцтва, про яку звітує цей З'їзд та його осяги.

Слідували доповіді п-ні Вітлж („Героїчна постава української жінки на советській каторзі“), п-ні М. Яхно (Історія Секції Укр. Жінок „Відродження“), п-ні Кл. Атаманюк („Визначні жінки України“) і п-ні К. Курилець („Практика й досвід організації Рідної Школи при Т-ві „Відродження“ в Мууро“).

ДОСЛІДИ НАД НАРОДНІМ МИСТЕЦТВОМ

Нашим народнім мистецтвом починають цікавитись наукові круги. Постійні виставки наблизили його скарби широкому глядачеві. Та між відвідувачами трапляються фахівці й етнографи, що входять глибше у його прикмети.

Таке зацікавлення проявило недавно тому Т-во Фолкльору стейту Пенсильвенія, влаштуваючи вечір, присвячений українській писанці. Із доповіддю запросило воно п-ню Стефанію Пушкар із Філадельфії. П-ні Пушкар, відомий знавець цього предмету, промовляла перед невеликою групою американських етнографів і музейних працівників. Вона вказала на походження писанки, пов'язані з нею звичаї й повір'я, різні техніки писання та мотиви, що ними вона прикрашена. На підтвердження цього подала багату літературу та показала власну колекцію писанок.

- Ukrainian Woman -

O U R E N G L I S H C O L U M N

The Virgin Lands Revolting

Not long ago news trickled from behind the Iron Curtain that a revolt had broken out on the Virgin Lands. In October 1959 a group of young workers in Temir Tau, Kazakhstan rioted, demanding better food and housing. As their complaints were not heard, the workers stormed the building of the administration, killed the director, and built up barricades in the middle of the place. Military forces, quickly drawn from nearby places, strangled the revolt, leaving about one thousand killed and wounded people on the scene. Temir Tau (tau, mountain) is situated 50 miles south of Aktyubinsk, and about 80 miles from the coastal town of Koschago, on the extreme north-eastern shore of the Caspian Sea.

About six months later the news reached us, not having been mentioned in the Soviet press. We had scarcely recovered from the vast import of this brave and desperate deed before another struck us. Trickling again, through varied sources, it came out that a terrible dust storm reached the eastern region of Ukraine, covering the peninsula of Crimea, and swirling on into Rumania, Bulgaria, Yugoslavia and Hungary.

Experts explained its origin. The Virgin Lands of Middle Asia have always been exposed to the strong wind storms, blowing from the middle Asian deserts. Being covered with a tall, strong grass, the Virgin Lands formerly protected with a tall, strong grass cover — the wind, blowing with great fury — lifted the earth layer, and carried it far away.

A small news item in Izvestiya described the heroic struggle on

a lonely pig farm from Krasnodar, under the blow of this dust storm. "The wind from the East is blowing for the fourth day. It has become denser and denser, until now it covers the sun completely. The farm buildings are covered to the roof tops. Suddenly we noticed that the water pump is buried under the dust. And it is so important for our cattle. The staff is working frantically to keep it free. The dust is increasing. Even the pigs must be dug out of it. The farm girls struggle desperately to water the cattle. The boys try to free the roofs from the increasing dust load."

This was the first description of the disaster. Further news trickled scantily through the Soviet press. Here and there were mentioned failing crops, due to "bad weather conditions." But, when the dust storm reached Rumania and Hungary, in the first half of April, the disaster could not be denied.

Then further items appeared in the Soviet press. The newspaper "Kasakhstanska Pravda" complained about the shortage of manpower on the Virgin Lands. It came out that the youth, mobilized "voluntarily"—in reality forceably impressed to go—to labor there, are constantly fleeing away; and in 1958-59 a total of 140,000 persons fled. This flight increased, in the last months, and the rest are struggling desperately against the dust flood. This same newspaper summoned the populations of near-by Soviet Republics to send their manpower. Finally Ukraine was again made to sacrifice. Ukrainian farmers were "voluntarily" mobilized to the rescue.

The situation defies description. Ukraine, itself damaged by the dust storm, had again to bring great sacrifices in manpower, machines and foods to resolve the terrible havoc in the Virgin Lands. Again husbands are separated from their families; mothers from their children. As womanpower in USSR, in agriculture, forms 52 per cent, and women's status is equal to that of men, in every branch, there will be many women in the "voluntary" groups. This effort is a new strain on the Ukrainian population, doomed as it is to bad crops this year because of the dust storms.

And the Virgin Lands themselves? The disaster created there, in this area, where living conditions and buildings are not yet established, is beyond imagination. The youth, unburdened with family ties can escape. But the prisoners working in the mines, the freed and settled families, the school children, housed in boarding schools? What of them? In the wake of any great dust storm there is bound to be sudden death of those somthered by it; and many and strange accidents. Later hunger and disease stalk, since all vegetation is covered by deep layers of dust. And a long period of time will pass before verdure appears again; and what has blown back onto the land may not be the so-fertile loess.

All this is the result of ignorant and willful economic experiments undertaken in the USSR. The reckless resettlement of the people, the expropriation of private property, the suppression of individual initiative (free enterprise not allowed in the USSR), the uncontrolled power of government leads to just such disastrous events as this dust storm. And the worst of it all is

Use of Ukrainian Embroidery in Current Fashion

By Motria Holowinsky

Fashion Design Student, Moore Institute of Art

(Conclusion)

Big sleeves have many possibilities of decoration.

1960 fashion begins with high interest — the big sleeve: the kimono, the furrel, ruffles, deeper dolmans, raglan, or contrariwise, no sleeve at all. These, as one can see, have many possibilities for decoration, especially for embroidery. Poltavian flower motifs as well as Hutzulian cross-stitch are suggested for unusual decoration.

that, we in the Free World are not allowed to help, or even to know the extent of the damage. All we know is that the Virgin Lands are revolting!

No news about the sufferers! On May 5th an item in *Kazakhstanskaya Pravda* stated that the chairmen of the collectives had been fired from their positions; and on April 29th a decision was published about the new planting of grain on the Virgin Lands. News of the crops take precedence over the tragedies of the people in this dreadful catastrophe. Although our Ukrainian fellow brothers and sisters are suffering there, we are not allowed to know of their sufferings. While the Iron Curtain is lifted for certain exchanges, calculated to make a good impression on the Free World, it clangs shut at the first hint of discontent, or disaster among its subject peoples, leaving no opportunity whatsoever for the outer world to extend to them that most essential of all things — human assistance, as is so naturally done whenever disaster strikes any people in the Free World.

Now let us look to collars: there are cape, plunge and portrait necklines, surplice necklines, deeply ruffled, boat necks, deep-dipping backs. In these, Ukrainian "krayka" can be used as a trim. Also a very interesting decoration can be used with ready-made braid, or passementerie twisted into the Ukrainian conventionalized flower, so often found on ceramic vases.

Today the waistline is riding low, often it is below normal in back. The lower waistline can be accentuated with delicate embroidery around hip-line. To accent hips, the hip belting can be made out of wide "krayka," to the shape of the hip.

Skirt fashion is given added excitement in tunics, peplums, ruffles, or hem, or in shirred tiers. For these Ukrainian embroideries printed on fabric, have

a great variety of uses. For example, two color combinations can be used for a two-tiered skirt: one tier of all-over-black,

Collars might be adorned with embroidered Ukrainian flowers. Also the lower waistline can be accentuated with delicate embroidery around hip-line.

with red embroidery print, on beige linen, and the other tier all-over-red, with black on same linen.

The main point to remember is that embroidery is most indicative of 1960.

CAKE SALE

Branch 24 of UNWLA in Elizabeth, N. J., organized on May 22, 1960 a cake sale for the purpose of raising funds for Ukrainian orphans in Europe.

The sale opened at 7 a.m. at St. Vladimir's Ukrainian Catholic Church Hall. Mrs. Olga Hrab, who heads the mother and child fund committee, was general chairman, assisted by Mrs. Alexandra Kohut and Mrs. Maria Procak.

The sale netted \$120; and the money was sent to the UNWLA Headquarters in Philadelphia, and was directed from there to a needy Ukrainian kindergarten in Germany.

Tunics, peplums and ruffles can use Ukrainian embroidery, printed on fabrics.

NEEDLEWORK

Under this title a report was printed in the STAR, a newspaper in Scunthorpe, England. In the Ashby Girls Secondary School a class of Ukrainian embroidery is taught by Mrs. Ivanna Witoshynska. Fifteen girls from the age of 13-16 form a work group to especially study and execute Ukrainian embroidery.

The course consists of an introductory explanation of different stitches, and a general acquaintance with designs. Afterwards, the pupils apply their knowledge, by executing a piece of needlework. They choose a design for the object they intend to embroider. Mostly tray clothes, chair backs and cushions are executed. One pupil embroidered a pocketbook, another dressing table mats. Their beloved color scheme is black and red.

Four of the pupils finished their needlework so soon that it was presented at the Arts and Crafts Exhibition on April 15, 16, 1960 in Scunthorpe. All four girls received awards.

Mrs. Ivanna Witoshynska was educated as a teacher in Arts and Crafts in Ukraine.

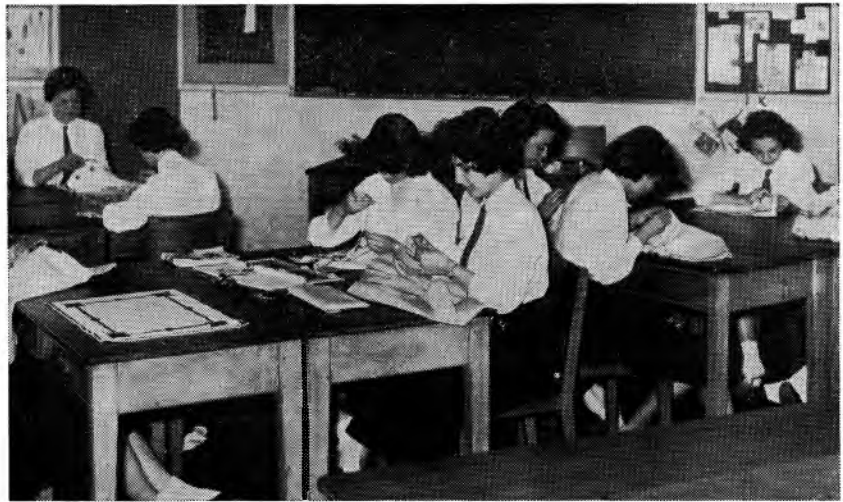
WORK SHOP IN DETROIT

On March 29th a Work Shop on Parliamentary Procedure was held at a meeting of the Regional Council of UNWLA. The outline of an agenda was prepared by the Organizational Chairman, Mrs. Anastasia Volker. Each member present received it.

Point by point it was discussed: the Call to Order, the Roll Call, the Minutes, the Report of

OUR LIFE

Edited by Editorial Board
Published by the Ukrainian
National Women's League
of America, Inc.
909 N. Franklin St.
Philadelphia 23, Pa.
Phone MA 7-7945

The students of the Ashby Girls Secondary School, Scunthorpe, England

Officers, the Correspondence and Bills, the Standing Committee Report, the Special Committee Report, the Unfinished and Postponed Business, the New Business, and the Program. The motions were explained: the types, kinds, importance, etc. Also, methods of voting, types and kinds of Committees, and program which should be at the end of each meeting.

This procedure is of the utmost importance, and aroused intense interest in those present. It should be reviewed from time to time so that everyone in these Work Shops may thoroughly understand the necessity for these formal rules.

UNWLA AT THE CONVENTION OF GFWC

At the Annual Meeting of the General Federation of Women's

Clubs in Washington, D. C., UNWLA was represented by its Vice-President, Mrs. Stefania Pushkar. Mrs. Pushkar took part in the presentation of the international delegates on June 15, 1960, and gave a short report about the activities of UNWLA.

On June 14 she took part in a press conference where she described the situation of Ukraine and the role of Ukrainian women in exile.

The Council of Lithuanian Women was represented by Mrs. Ligia Bieliukas, who related the plight of captive nations; and described the work of women in exile.

The Washington newspapers published excerpts from the speeches of Mrs. Pushkar and Mrs. Bieliukas.

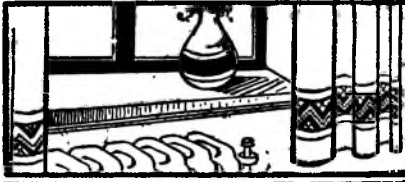
Further details about this Annual Meeting will appear in the next issue.

UNWLA Highlights

We are glad to announce that our President, Mrs. Helen Lototsky, returned, from her leave of absence, on June 18, 1960. After three months of rest she has recovered her health, and started to work with her former zeal and energy. We welcome her back to our highest office.

* * *

Our delegate to the Congress of the International Council of Women in Istanbul, Turkey, Mrs. Anastasia Volker leaves New York on August 22. She will return on September 6, making a stop-over in Rome.

У НАШІЙ ХАТІ

Д-р Н. Сороківська

Дещо про причини недуг серця

Значення склерози серцевих кровоносних судин, як причини частой смертelnости — відоме не лиш лікарям, але також широкому загалові.

Література на тему т. зв. холестеролу у крові людини та надмірної ваги, як важливих чинників у склерозі серцевих судин — дуже багата. Мабуть кожен із нас чув у радіо або читав у часописах, що недуги серця та кровоносних судин є причиною повище половини загальної смертelnости та що високий відсоток цих недуг починається в серцевих судинах (т. зв. коронарних судинах). Які фактори важливі в розвитку склерози серцевих судин?

1. Родинне обтяження.

Статистики вказують, що вроджена, з покоління в покоління передана склонність до склерози є наглядна в деяких родинах. Деякі вчені вказують на сильну склерозу при цукриці та високому тиску крові. Мабуть від стану наших судин, зокрема артерій, залежить довжина нашого життя.

2. Пол.

Удар серця трапляється 24 разів частіше в мужчин, ніж у жінок. Однак лиш понижче 40-го року, коли жінок обороняє їхній природний жіночий гормон.

3. Вік.

Удари серця багато частіші у старших віком.

Роля психічної чи фізичної напруги — це дуже спірна тема. Вони без сумніву викликають певні симптоми захворювань коронарних судин, як біль у грудях, однак їхня роля спричинника удару серця мабуть неважна. Один із визначних дослідників є переконаний, що удари серця у людей важкої фі-

зичної праці рідші, ніж у людей „сидячої професії“.

4. Дієта.

Всі дослідники в цій ділянці медицини погоджуються, що дієта — це найважливіший чинник, хоча способи та роди дієти різноманітні та покищо не устійнені. Загаломі знаний т. зв. холестероль та факт, що він у парі з товщами започатковує процес склерози серцевих судин, який доводить до прориву тих судин, вилуви крові та сціпеніння її. А це закриває світло серцевої судини (*coronary thrombosis with occlusion*), іншими словами доводить до удару серця.

Під час голодівки II світової війни, коли товщ майже не існував, смертelnість із причини удару серця зменшилась до мінімуму. При помочі виключення товщів та вуглеводнів із дієти людини, можемо не лиш припинити хід та по-

ширення, але також частинно направити заповідяне пошкодження судин. Здорова віджива вимагає сильного обмеження всякого роду товщів у дієті (до 50 гр. денно) та виключення специфічних тваринних товщів (*saturated fats*). Курення рівнож шкідливе. Проблема алькоголю спірна та мабуть єдиною прикметою абстиненції — це факт, що алькоголь добавляє нам калорій, що заховуються, як калорії товщу.

Коли зберемо все, що досі нам відоме на підставі довголітніх дослідів у цій ділянці, такі факти можемо прийняти, як правдиві:

1. Надмірна вага та товщі причинюються до склерози та вкорочують наше життя.

2. Фізична активність у міру індивідуальної спромоги помічна та корисна для удержання здоров'я, мабуть через її діяння на обмін речовин в організмі.

Наш травник

Нераз чуємо нарікання: — Мій травник виглядає, як громадська толока! Чому він не такий густий і пушистий, як стрижений килим? А воно нераз так буває, що помимо доброї землі, доброго добору насіння, належного угноування й поливання травник не гарний. Бо його треба постійно косити.

Вже в 1930 р., в Англії, країні клясичних травників, винайдено косярку. Від початку літа треба косити травник шотижня, а в серпні що десять днів. Коли вже кілька днів прогавимо, тоді низькі шляхотні трави вигибають під високо-рослими і кидається бур'ян.

До кошення вживаємо ручної, моторової або електричної косярки. Та треба пам'ятати, що її якість

залежить від ножів і коли вони з доброї сталі, тоді вона мусить дорожче коштувати. В дешевих косярках скоро притуплюються ножі й травник тоді виглядає неначе покарбований. Нею тяжко працювати, а гострення ножів коштує.

Другою причиною неестетичного вигляду травника — це бур'яни. Найважніші з них — це кульбаба (*Dandelion*). Має зубковане листя і цвіте жовто. Квіти осаджені на білах. Весною і восени треба виривати кульбабу з корінням. Можна також оприскувати препаратом *Weddane Lawn Weed Killer*, що винищує й інші бур'яни, а не шкодить травам. Можна придбати його в городничих крамницях, а спосіб уживання поданий на бляшанках. Боротьбу з кульбабою

Мешканевий порадник

Моя хата прикрашена вишивками. Стараюсь давати в кімнаті вишивки з однієї околиці, щоб не було між ними суперечностей. Та недавно тому нашу хату відвідала молода, тут вишкола мисткиня. Їй подобалось це багатство і вона похвалила добір узорів і кольорів. Але висловила застереження проти портієр. На її думку портієри — це пережиток у модерному мешканні. На дверях можлива тільки завіса, коли двері, як це часто тут буває, складаються тільки з рами. Тоді ця завіса з одного кусня чи двох бічних, має певну функцію і може бути прикрашена вишивкою.

Мирослава Н.

треба вести постійно, бо вона розмножується не лиш корінням, але й насінням, що його розносить вітер. Якщо кульбаба в травнику сильно розрослася, тоді ні виполування ні оприскування не може. Треба травник восени глибоко перекопати, вибирати все коріння кульбаби і весною наново засіяти траву.

Дальшим бур'яном це бабка кругла і довголиста *Plantain Buckhorn*. Під її листками і коло неї вигибають шляхотні трави і травник вже у серпні рудіє. Виполена весною не відростає. Нищити її можна тим самим препаратом, що й кульбабу. Лиш дуже гостра косярка викошує насінні біла бабки.

Третім бур'яном — це перій *Quack Grass*. Хоч належить до трав, однак є галапасом, що знищить кожен травник. Розмножується підземними відростками. Коли сильно розростеться, тоді можна йому зародити тільки перекопанням травника.

Дальше — дрібна трава *Crab Grass*. Це дуже докучливий і тут поширений бур'ян, що належить до повзучих трав. Поручають його нищити оприскуванням *Du Pont Crabgrass Killer*. Докладний припис уживання знайдете на упаковці. Купити можна в городових крамницях.

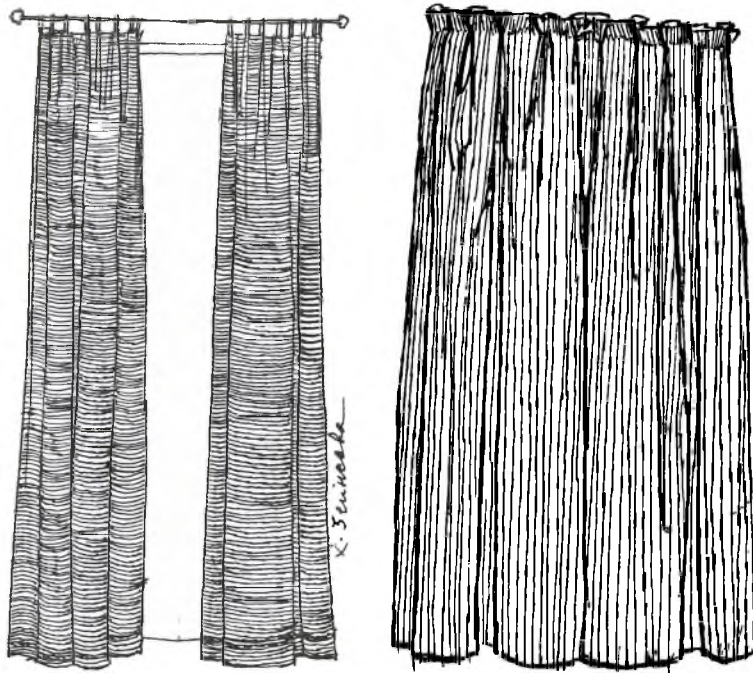
Досвід показує, що легше не допустити до розмноження бур'янів, ніж їх із травника позбутись.

Роман Коцик

Нажаль треба признати правду Вашій молодій мисткині. Портієри в сучасному мешканні зайві. Бачимо їх лиш тоді, коли треба закрити двері,

роджує від себе обі кімнати.

У кімнаті з нормальними дверми портієри зайві. Взагалі стараємось якнайменше завішувати стіни. На стінах

Завіса на двері вживають тільки тоді, коли треба закрити отвір дверей.

або коли дві кімнати переділені між собою легким виступом стіни. Це часто буває між їдальнею а вітальнею в одnorodинних домах. Тоді можна цей переділ підкреслити завіскою, яка в разі потреби, розтягається і відго-

хочемо бачити гарну картину, килим, полицку з писанками. На глі їх може стояти бібліотечна шафа, телевізор, вітрина. А портієри непотрібно закривають двері, що мають своє призначення в кімнаті.

ЛІТНІ ДЕСЕРИ

Вони майже завжди сполучені з морозивом. Таке обилля його в нашій країні!

Американська господиня вміє урівноважити його. Наприклад — купивши пайнт морозива, вона розпускає його майже до м'якості. Потім нарізує тонкими пасочками — сушені морелі, черешні мараскіно, або дактилі і вмішує це в морозиво. Ясно, що не кожна садозина до кожного морозива підходить. Наприклад сушені морелі підходять до ванілевого, мигдального, черешні мараскіно до ванілевого або чоколядового, дактилі до ванілевого або помаранчевого морозива. Вимішавши це — вставити до заморожувача (фрізера) на низьку температуру. Небавом замерзне на давню тутість.

Рідке морозиво

Дуже смачна мішанина содової води з різними родами морозива. Переважає смак морозива в різному стані, але додаток содової води освіжує.

Рідке морозиво цитринове. Покласти до високої склянки 2 порції цитринового шербету і вкинути туди $\frac{1}{4}$ горнятка дрібно посіченого ананасу (може бути свіжий або з пушки). Влити до склянки содової води (найкраще джінджерелу) і розмішати довгою ложечкою.

Рідке морозиво з полуниць. Покласти до високої склянки 2 порції морозеного з полуниць. Поляти це ложечкою джему або заварюванням з полуниць. Доповнити содовою водою (найкраще джінджерелом) і розбити довгою ложечкою.

Юшка з печінки

Потрібно:

- 3—4 курячі печінки
- по одному кореню моркви й петрушки
- 1 цибулина
- рівна ложка борошна (муки)
- ложка масла
- $\frac{1}{8}$ горнятка молока
- 1 жовток

Помити курячу печінку, нарізати кусниками, спарити і легко присмажити з посіченою городиною, а потім тушкувати (душити) до готовності. Коли готове, перетерти через сито. Тоді зладити засмажку на маслі і зовсім ясну ще розвести молоком. Таку ясну підливу (можна процідити, щоб не було грудок) вимішати з печінкою і раз заварити. Окрема розбити в дрібці молока жовток і додати до юшки.

Закуска з кабачків

Потрібно:

- 1—2 кабачки середньої величини
- 1 яйце твердо зварене
- 1 ложка майонезу
- 1 ложка помідорової пасту
- 2 ложки олії
- трохи вареної риби
- трохи зеленої салати
- сок із пів цитрини
- 2 свіжі помідори

Кабачки обібрати зі шкірки і нарізати кружальця під інча завгрушки. Посипати сіллю і присмажити на олії, щоб не були рум'яні. Окремо зладити масу з січної риби й яйця і підправити її майонезом і помідоровою пастою. На кожне смажене кружальце накласти трохи тієї маси і приложити все зверху скибкою помідора. Все разом покласти на листок зеленої салати і покропити соком із цитрини.

Короп, запіканий із кашею

Потрібно:

- 1 короп середньої величини
- дрібка борошна

- 2 ложочки олії
- 2 ложочки масла
- 1 горнятко гречаної каші
- трохи тертого сира
- 1—2 ложки сметани
- 1 ложка борошна (муки)

Зварити гречану кашу так, щоб була сипка, перемішати з маслом і виложити на дно ринки. Окремо кусники риби обтачати в борошні (муці), підсмажити на олії і покласти потім на кашу. Все це залити сметановою підливою і посипати тертим сиром, покропити маслом і запекти в печі. При поданні посипати зеленню кропу.

В такий самий спосіб можна приладити й інші роди риби.

Сметанова підлива: Зладити ясну засмажку з борошна й масла і розвести сметановою, мішаючи добре, щоб не було грудок.

Сметанковий крем із помаранчею

Потрібно:

- $1\frac{1}{2}$ склянки сметанки
- $\frac{1}{2}$ ложочки желатини
- $1\frac{1}{2}$ ложки цукру-мучки
- 1 помаранча

Помити желатину, покласти на сито, щоб стекла, а потім вложити до пів склянки сметанки. По двох годинах, коли желатина напучнявіє, поставити склянку в гарячу воду і мішати рідину, аж желатина цілком розпуститься. Потім поставити, щоб порохололо.

Решту сметанки (одну склянку) вбивати в зимному місці, аж постане густий шум. Не перестаючи вбивати, всипати потрохи цукор-мучку і сок із однієї помаранчі, а потім тонкою струєю розпушену желатину. Можна додати також трохи тертої помаранчевої шкірки.

Сметанка для такого крему мусить бути свіжа, охолоджена і мати около 35% товщу.

Тістечка Наполеони

Потрібно на коржі:

- 2 горнятка борошна (муки)
- 1 горнятко води
- $\frac{1}{4}$ ложочки солі
- 1 ложочка цитринового соку
- $1\frac{1}{2}$ горнятка масла
- 4 ложочки борошна (муки)

На крем:

- $\frac{1}{2}$ горнятка масла
- 2 ложки цукру
- 1 яйце
- 2 ложки молока

Висипати муку на стільницю і вкинути в неї холодне масло, порізане на кусники. Потім сікти це все ножем, аж зробиться каша. Тоді розпустити сіль у зимній воді, додати цитриновий сок і влити в масу. Сікти далі ножем, аж поки створиться з каші тісто. Тоді домісити його рукою, поділити на дві частини і сформувати кожну так, щоб її легко можна було розтачати. Покласти на дві тарілки, прикрити серветками і вставити до холодильника. Коли вже тісто холодне, розтачати по черзі кожну частину півтора інча завгрушки, приготувати лист (бляху), змазану маслом, якого краї повинні бути покроплені водою і наложити в нього тісто. Поколоти його кінчиками ножа і пекти 20-25 хвилин при температурі 250 ст. Гарно спечений корж не повинен вигинатись, коли край його підняти ножем.

Коли коржі прохолонуть, намазати долішній кремом. Тоді наложити горішній і посипати цукром-мучкою.

Масляний крем. Влити до риночки молоко, всипати в те цукор і мішаючи, заварити. В окремій посудині вбивати легко тріпачкою яйце і вбиваючи даліше, влити сюди тонкою струєю гаряче молоко з цукром. Все це разом загріти, але не дозволити закипіти і поставити, щоб прохололо. Поки маса холоне, приготувати масло. Це значить — поставити його у теплі, щоб було м'яке, а потім вбивати рукою або мішалом, аж буде пухке. Тоді, не перериваючи вбивання, влити в нього частинами передше приготовану масу. Продовжувати вбивання 10-15 хвилин, аж зробиться пишна, суцільна маса.

До цього масляного крему можна додати ложку якогонебудь овочевого соку, щоб дістали окремий смак.

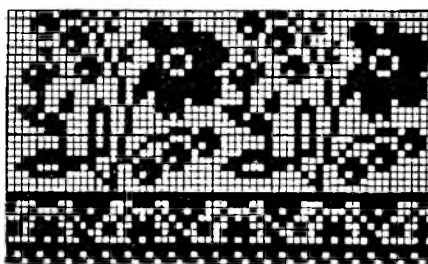
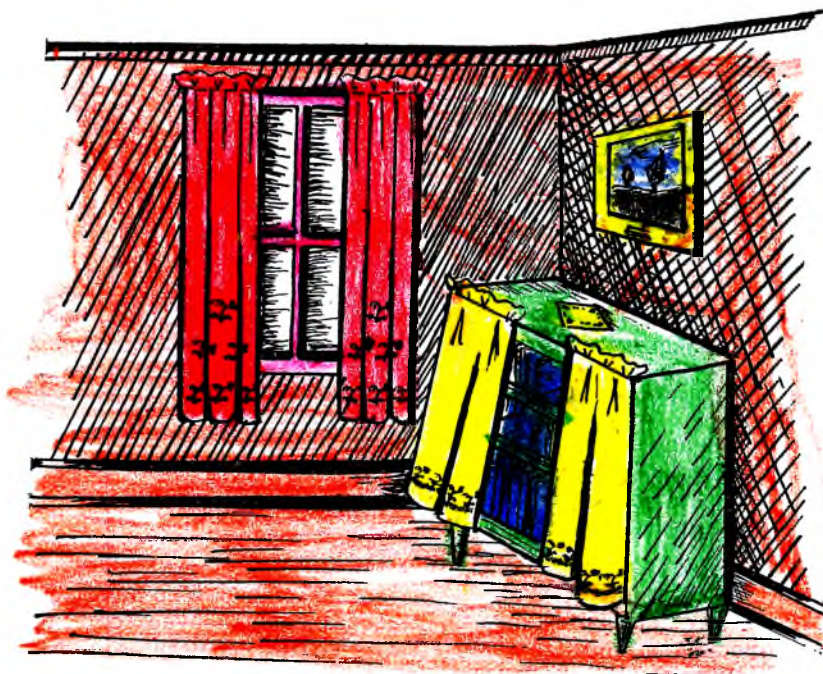
Чи ви вже вирівняли передплату за „Наше Життя“?

ВИШИВАНІ ЗАВІСКИ

Квіткові зори легко й зручно прикрашують завіски. Подаємо зразок примінення у формі тяглого зору й киданих мотивів.

1. Завісочки на вікно з білого батисту, зібрані вгорі на лиштву. Квітковий взір покиданий легко по долішньому краю.

2. Завісочка на полицю з книжками з того ж батисту, подібно викинчена вгорі. Взір примінений лиш на долішньому краю.

ВЗІР ІЗ СОКАЛЬЩИНИ

Нижній квітковий взір годиться для прикраси завісок. Виконаний хрестиками в кольорах чорній і червоній або темно-вишневій і золотисто-жовтій.

У ДОРОГУ

Кожна з нас кудись рухається. Чи відітхнути гірським повітрям, чи покатись на морській пляжі чи врешті лиш відвідати свояків. Їдемо!

Що брати з собою? У валізці немає багато місця й його треба добре розпланувати.

Спіднички й блюзки — це залізна підстава кожної гардероби. До цього короткий жакетик і вже маємо вихідний стрій до поїзду чи авта.

Для проходу чи невеликої прогульки нам придасться одна-дві **катонові суконки**. Найкраще, оті безрукавки. Можна придбати біле болерко, що годиться до кожної сукні. А тоді вибрати їх із болерком або й без нього. До цього скромне біле намисто.

Чи потрібна **візитова суконка**? Напевне! Її носять тепер із квітчастого шовку на зразок східних, батікових тканин. До неї потрібне якесь ефек-

товне намисто, якого є великий вибір.

А на пляжу? Чудові є тепер **купальні костюми** в одному кольорі... З матеріалів переважає грубозернистий рипс. Деякі костюми зі спідничками, інші гладкі.

А **черевики**? Одні прозорі до візитової сукні, друга пара білих до катонових. На прохід придадуться нам сандали, а на пляжу смугасті полотнянки. Все це в нейтральних кольорах, щоб легко їх пристосувати.

А як із **капелюхом**? Здається, що для відпочинку його не потрібно. Але все ж придасться декоративний обручик із квіток чи завязка на випадок вітру чи дощу. Тому одна-дві хустини в відповідному кольорі дуже побажані.

Із таким вантажем можемо пускаться у дорогу!

Ганна Черінь

ВАКАЦІЇ

Марії Павліні Юркевич

Вакації! Вакації!
Уже цвітуть акації,
І ягід пишна китиця
На сонці медом світиться.

Як хочеться поїхати
Туди, де легко дихати,
Де в'ється бистра річечка,
Немов блакитна стрічечка,
І поле з стиглим колосом
Співає тихим голосом!

При березі у лузі ми
Купатись будем з друзями
І міряться силами
З розбурханими хвилями.

Як стане ж дуже г'яряче,
Немов при печі варячи,
Ласкаве любе літечко
Просіє дощ крізь ситечко,
Щоб квіточкам напитися
А нам прохолодитися.

Це все для нас: і промені,
Й пісні в пташинім гомоні,
І річечка, і квіти ці,
І виноградні китиці,

Щоб Вересень зустріли ми
Усі з новими силами,
Здорові, загартовані,
Міцні і підготовані,
Й знаймою доріжкою
Пішли до школи з книжкою.

НА ГОЙДАЛЦІ

Гойда, гойда, гой-да-да,
Приключилася біда:

Доки вгору я летів —
Черевик з ноги злетів!

Підлетіти підлетів,
Та летіти не схотів:

Черевичок — це не птах,
Підлетів і в воду бах!
Хтось на гойдалці — вих-вих,
Я у ліжечку — пчих-пчих!..

Впав у воду, межи бруду —
На нещастя, на простуду...

Леонід Полтава

Борщ

— Ой, матусю, який же сьогодні недобрий борщ! — сказала Настя, сидячи при столі в час обіду. — Не хочу його їсти! — додала вона, відкладаючи ложку на бік.

— Ну, зараз уже не маю часу варити іншого! — сказала мати, всміхаючись. — За вечерою, може він здасться тобі смачнішим!

По обіді мати з дочкою пішли на город. Мати й дочка почали його полоти. Так за працею перебули аж до пізнього вечора. Повернулися вони додому. Мати дістала з печі борщ, влила його до миски й поставила на стіл. Настуся, напруцювавшись добре, добре й виголодніла.

— А спробуй но донечко, може зараз борщик буде тобі смакувати — сказала мати.

Настя покоштувала його. І дійсно, борщ уже був не той, що в час обіду: здався їй дуже смачним.

— Та ж це, матусю, зовсім не той борщ! Ти мене дуриш! Це ти даєш мені іншого борщу! — сказала Настуся.

— Ні, доню, борщ той самий, що й в обід був. Той самий, який тоді тобі був не довподоби. Бачиш, до обіду ти нічого не робила й знечевя він тобі не смакував. А ось побула на повітрі, попрацювала добре й борщ здався кращим.

Гай-Гаєвський

Збірник для дітей
„СРІБНА ЗІРКА“
Коштує 50 ц.
Замовляти в Централі СУА

Олена Цегельська

Василько - Вітрогон

Цих вакацій батьки Василька задумали поїхати до свояків, що жили вже майже в горах. Їхня хата в садкові, серед квітів — понизче пливе бистра ріка, а кругом то молодий гайок, то вже справді старий ліс-бір. А все це увінчане невеликими горбочками у підніжжі гір. Чудово там літом: холодненько, свіжо, нема духоти, як у місті. Це для дітей справжній рай. Тому і радість велика.

Того дня, коли вибралися в дорогу, всі повставали раненько і готовились до подорожі — один Василько — досипляв. Нагло почув гамір, зірвався з ліжка і в піжамі збіг до їдальні — а там уже всі снідають, готові до дороги. А він, замість і собі швидче збиратися, сів на кріслі, підбравши під себе ноги і давай розказувати: — А знаєте, що мені приснилося? — О такий крокодил. — Ніхто не ці-

кавиться твоїм сном! — так татко — якщо в цю хвилину не зберешся і не поспідаєш, то останешся дома з бабунею, а ми поїдемо без тебе.

На це Василько зірвався, мов ошпарений і давай ганятися за псом, Фіком довкола столу. Поперевертав крісла, порозкидав якісь речі. Скінчилося на тому, що вилляв какао на новий жакетик старшого брата, Славка. Дістав болочу догану від мами, тай побіг до купальні. А там: що за шум, що за плюскіт! — Зубної пасти натиснув стільки на щіточку, що на п'ять Васильків було б досить.

З тяжкою бідою зібрався. Та нарешті вдалося впакувати його до авта. — Тай рушили в дорогу.

І дядя Олекса і тета Нізя дуже радо привітали любих свояків, обіймали і батьків Василька і його

братів та сестру, Аню, ну і його, самого наймолодшого.

Але щож... Не всіли ще добре розгоститись, як він уже оббігав цілу хату, усі кімнати, оглянув усі кутики, від стриху до пивниці. Ба, не лиш це: повідчиняв шафи, повідсував шухляди в столиках і бюркові і почав усе перевертати, усюди нишпорити.

Це мама зразу спостерегла, та застидалася за таку поведінку сина. Вхопила Василька за обшивку. — А ти що? — Як ти поводишся в гостях? — Не смій нічого торкнути! — А хібаж ми тут у гостях, мамо? — Таж ми в тети Нізі! — А я хотів лиш поглянути за знимками... — Чи у тети, чи в чужих — гість має поводитися чемно. А брати до рук, лиш те, що йому дозволять.

Невдоволений Василько відійшов з довгим носом. Але недовго журився. Якстій побіг у поблизький лісок. Довго його не було. А що за ним потім не шукали, скільки не кликали на обід, пропав десь хлопчисько, мов „камінь у воду“. Нарешті, підвечір, коли вже хотіли повідомити поліцію, що він пропав — з'явився. Але в якому вигляді! Цілий зіпрілий, червоний, волосся скуйовджене, одяг і лице заплямлене соком якихось чорних ягід.

Хотіли його покарати, але він виглядав так комічно, що дивлячись на нього всі розсміялися. Це очевидно Василькові було дуже неприємно — волів би кару, як цей сміх.

Одного разу старша доня дядька, Зеня сказала: — Ходім діти, підемо купатися! З радістю побігли діти над річку. А там вода неглибока, чистенька, мов кришталь, і камінчики на дні видно, і жовтенький пісок, а сонечко гріє! О! як любо біля річки!

Зеня вибрала місце в затишку під горбочком.

— Тут будемо купатися! — Ану, діти, гайда у воду! І почалась весела гра: хлюпінг, плюскіт, гамір, сміх. Аж тут, несподівано Василькові прийшла нова думка до його шибайголови. Вибіг із купелі високо на горбок і зі всієї сили пустився збігати вниз до річки, між дітей. Не всіли ще з криком розступитися, як він, мов той ви-

хор шубовснув між них у воду. Це був нерозумний жарт. Зеня не спостерегла, що діється, бо стояла якраз відвернена, у воді. Василько вдирив її і збив з ніг. Вона впала коміть головою у воду і пірнула — хоч вода була неглибока. Діти жажнулися, скрикнули, заперли в собі дух. В цю мить Зеня піднялася з води. Вона захлиснулася водою, потюклася об камінчики, а в її коси набилось повно піску. Вона сказала кузинці Ані

За хвилину він, мов кіт спустився
в долину.

вважати на дітей, а сама побігла до хати. Там тета Нізя, мусіла мити їй голову та вичісувати пісок із кіс.

В хаті всі дуже обурилися на Василька, а діти кликали за ним: — Дикун! — Вітрогон! — Унікалі його при забаві. За цей дикунський вчинок замкнули його до комірки — не дістав на підвечірок морозива і мусів іти спати, повечерявши пісним хлібом та чаєм.

Але від цього він не виправився. Все щось вистругне, якусь пакість зробить. Сестра Аня стежила вже за ним, ходила услід. А всеодно якось раз не доглянула, як він кудись шез, у сусідньому лісі. Виглядала, кликала, — даремно! — В цю хвилину спостерегла, що високо, їй над головою кружляє і кричить пара великих, наче круки, чорних птахів. Щось торкнуло її глянути вгору на дерево. І щож, думаєте, побачила? — Ото там,

високо, серед густого гілля Василько щось робить, мабуть біля гнізда цих птахів.

Аня злякалася, завмерла від страху — боялася крикнути щоб брат не впав. За хвилину він, мов кіт спустився в долину. Але як виглядав! — Брудний, подряпаний, а з зраненого мабуть дзюбом птаха, чола, текла кров. А в руках у нього мала пташечка, писклятко, голопуп!

— Бійся Бога! — скрикнула Аня. — Що ти зробив? Ти нелюде, ти розбійнику, вітрогоні! — Як ти посмів забрати писклятко від його батьків! Василько зблід, затрусився і почав просити:

— Ах, Аню! — Воно моє, моє, я його люблю. Не кажи про це нікому! — Аня обмила йому лице від крові, очистила одяг, але з пташкою в руках повела його до батьків. Можете собі уявити, які всі були обурені цим поганим вчинком?! Аж тепер Василько зрозумів, що він наробив і почав плакати.

— Бууу, Гууу! Ох і ах! Я вже більше цього не зроблю. — Я, я віднесу пташечку назад, до гнізда.

— І не важ-ся! — на це дядько Олекса — Пропало! Пташки-батьки вже його не приймуть, можуть викинути з гнізда. — Не лиш це, вони ще можуть цілком відректися гнізда і залишити решту писклят на призволяще. Пташиного гнізда ніхто не сміє торкнутися. Не плач! Якось зробимо!

Добрий дядько посадив писклятку у клітку і Василько мусів піклуватися ним: носив йому мушки, гусенички, хробачки, напував. А коли прийшов час їхати до дому тета Нізя сказала: — Ви всі їдьте, а Василько нехай ще з місяць живе у нас і піклується пташкою, поки вона зможе літати. І так сталося. Василько остався.

О! — Як він журився! Як жалувал свого вчинку. Щоденно рано і вечором молився: — Боже, дай, щоби пташка була здорова, щоби швидко могла полетіти до свого гніздечка! На щастя пташка виховалась. Її випустили на волю. А ця подія Василька провчила: став думати, багато дечого зрозумів. Ну — і перестав бути „вітрогоном“, — зрештою він восени вже піде до школи...

Дня 18. червня ц. р. повернулася із своєї відпустки голова СУА п-ні Олена Лотоцька й обняла знов ведення Централі. З радістю привітали ми нашу голову, що підкріпивши здоров'я, станула знов до праці та, як давніше, вкладає в неї всі свої сили. На цьому місці дякуємо містоголові п-ні Стефанії Пушкар і пресовий референтці п-ні Кекилії Гардецькій, за дбайливе ведення Централі в часі відпустки п-ні голови.

* * *

З нашого доручення репрезентувала п-ні Стефанія Пушкар Союз Українок Америки на З'їзді Ген. Федерації Жіночих Клубів, що відбувся в часі від 12.—17. червня у Вашингтоні. Звідомлення зі З'їзду подаємо в іншому місці. Тут пригадуємо, що співпраця з цією найбільшою жіночою організацією в світі ведеться теж із боку наших Окружних Рад.

* * *

Дня 22. серпня п-ні Анастасія Вокер, наша делегатка на Конгрес в Істамбулі, виїжджає літаком із Нью-Йорку. Перед тим спиниться на день у Філадельфії, щоб обговорити напрямні своєї роботи. Пані Вокер засоблена в інформаційні матеріали як СУА, так і Нац. Ради Жінок Америки.

* * *

Дня 22. червня відвідала Централю п-ні Ірина Кашубинська, організаційна референтка Гол. Управи. В довшій розмові з членками Екзекутиви п-ні референтка перейшла всі ділянки праці. У висліді заплановано організаційну об'їзду, що відбудеться восени. Початок і туру об'їздки подамо окремих об'їзником.

* * *

Пригадуємо Окружним Радам, що Окружні З'їзди звичайно відбуваються у місяці жовтні. Тому найкраще вже тепер намітити реченць і запевнити собі залю. Окружні З'їзди, це — згідно з новим статутом — загальні збори Окружних Рад і так їх тепер слід підготовляти. Про реченць Окр. З'їзду прохаємо повідомити Централю СУА.

* * *

Найважливішою організаційною подією II-го півріччя 1960 — це святкування 35-ліття СУА. Окр. Ради вже намітили реченці святочної зустрічі в наших більших центрах. Але й Відділи в менших осередках повинні перевести це святкування, щоб познайомитись з осягами СУА і відзначити давніх членок. Перегляд праці СУА за 35 літ розішлемо незабаром.

Екзекутива СУА

Централа одержала

від 26. травня до 6. липня 1960:

РІЧНА ВКЛАДКА І ОРГАНІЗАЦІЙНИЙ ФОНД:

Від. 14 Клівленд	20.00	—
„ 17 Маямі	20.00	5.00
„ 24 Елизабет	20.00	—
„ 36 Шикаго	20.00	5.00
„ 43 Філадельфія	—	5.00
„ 69 Лорейн	20.00	5.00
„ 70 Пассейк	—	5.00

ФОНД ЦЕНТРАЛІ І ВКЛАДКА ДО СФУЖО:

Від. 17. Маямі	29.00	4.25
„ 36 Шикаго	37.00	10.80
„ 43 Філадельфія	20.00	—
„ 51 Милвокі	25.00	—

ФОНД РЕЗЕРВОВИЙ І КОНВЕНЦІЙНИЙ:

Від. 17. Маямі	10.00	5.00
„ 24 Елизабет	5.00	5.00
„ 36 Шикаго	10.00	5.00

„ 43 Філадельфія	10.00	5.00
„ 69 Лорейн	10.00	5.00

ПРЕСОВИЙ ФОНД Н. Ж.:

Від. 5 Дітройт	15.00
„ 23 Дітройт	12.00
„ 24 Елизабет	10.00
„ 36 Шикаго	20.00
„ 56 Дітройт, даток на Ювілей Н. Ж.	15.00
„ 70 Пассейк	10.00
„ 71 Джерзі Ситі	2.00
Окружна Рада СУА, Дітройт, з Ювілею „Нашого Життя“	50.00
Маруся Бек, Дітройт	25.00
Катерина Стефанович, Минеоля	6.00
Микола Понеділок, Нью Йорк	5.00
Зеновія Никифорук, Джексон	2.00
Михайлина Городиська, Шикаго	2.00
Петро й Івась Феценко-Чопівські, Вермонт	2.00
Павля Лобай, Торонто	1.25
Анна Сірко, Дітройт	1.00
Уляна Терлецька, Шикаго	1.00
Володимира Басладинська, Парма	1.00
Маруся Левицька, Нью Йорк	1.00
Наталія Головинська, Вайнленд	1.00
Ірина Кашубинська, Клівленд	1.00
Ірина Чучман, Дірборн	1.00
Ольга Кіфак, Нью Йорк	1.00
Софія Горобець, Брадпорд	1.00
Оксана Тарнавська, Ньюарк	1.00

ФОНД „МАТИ Й ДИТИНА“:

Від. 20 Філадельфія	8.00
„ 24 Елизабет	100.00
„ 33 Клівленд	150.50
„ 36 Шикаго	5.00
„ 47 Рочестер	10.00
„ 55 Лос Анджелес	25.00
„ 57 Ютика	45.00
„ 64 Нью Йорк	191.00
„ 70 Пассейк	75.00
„ 71 Джерзі Ситі	85.30
Д-р Іван і Ніна Куйдич, Вайнленд	25.00
Ольга Коцюба, Еддистон	5.00

НА ФОНД „500“

Від. 36 Шикаго	10.00
„ 70 Пассейк	15.00

Дмитро і Пракседа Ясінські, Милвил, замість квітів для бл. п. Катерини з Винничуків Когутяк 5.00

ФОНД СТИПЕНДІЙНИЙ:

Від. 36 Шикаго	10.00
----------------	-------

НА ДІМ СУА:

Від. 36 Шикаго	15.00
----------------	-------

НА ДЕЛЕГАТКУ ДО ІСТАМБУЛУ:

Від. 13 Честер	25.00
„ 14 Клівленд	10.00
„ 17 Маямі	10.00
„ 21 Бруклін	50.00

Конференції Голов Відділів

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Вперше відбулась у Філадельфії така організаційна нарада. Тому було й трохи сумніву у зв'язку з нею: не вже будемо продовжувати Окружний З'їзд? Однак скоро це розвіялось, коли зійшлися дня 15. травня голови і секретарки Відділів у Домі СУА. Там привітала їх голова Окр. Ради п-ні Ірина Качанівська і провела молитву. Про ціль Конференції розказала містоголова Централі п-ні Стефанія Пушкар.

Окр. Рада СУА, згідно з новим статутом, дістала тепер нове становище у системі нашої організації. Вона є на місці експонентом Централі, репрезентує Союз Українок Америки, дбає про виконання її постанов, допомагає у труднощах. Її роль змінилася і це повинні голови збагнути до подробиць, щоб це передати своїм Відділам. Окрім того в Відділах округи напевне є різні проблеми, щодо яких голови хотіли б порозумітись. На цій Конференції найкраща нагода для того.

Слідували короткі три виступи, що наświetлювали тему. П-ні Осипа Грабовенська, імпрезова референтка Гол. Управи, пояснила потребу триступенності організації. У цій триступенній системі вона схарактеризувала становище Окр. Рад. Вони стали опікунами

„ 22 Шикаго	50.00
„ 23 Детройт	25.00
„ 24 Елизабет	10.00
„ 26 Дітройт	25
„ 31 Дітройт	10.00
„ 35 Озон Парк	5.00
„ 45 Манчестер	10.00
„ 49 Бофало	50.00
„ 51 Милвокі	10.00
„ 52 Філадельфія	10.00
„ 56 Дітройт	25.00
„ 58 Дітройт	25.00
„ 69 Лорейн	30.00
Софія Онуфрик, Рочестер	5.00
Ольга Лукач, Лос Анджелес	2.00

ВКЛАДКА ДО УККА:

Від. 57 Ютика 10.00

ДЛЯ ЗУАДК:

Від. 64 Нью Йорк, писанка 5.00

З подякою,

А. Кульчицька, фін. секр.
Анна Сивуляк, касієр

округи і вони за працю округи відповідають. Становище Окр. Рад скріпилось, вони набрали значення й сили. Підтримуючи Окр. Раду, ми скріплюємо тим самим організацію. Зв'язок із Відділами повинен бути дуже тісний. Окр. Рада свідомо цих нових своїх завдань. Вона повинна поступати з великим виrozumінням, і орудувати позитивами у своїй роботі. Треба зробити оптимістичну постанову до життя і своїх завдань, добачувати у кожній членці СУА свою посестру і поривати своїм прикладом і доброю волею йти вперед.

Дальше промовила п-ні Кекилія Гардецька, пресова референтка Централі, на тему нового статуту. Вона вказала на значення його для організації і пригадала фінансову підставу Окр. Ради, яка залежить від кожночасної ухвали Окружного З'їзду. На постанови статуту треба часто оглядатись. Статут — це рами, в які вкладається робота. Без точного знання цих рамок, не зможемо правильно піднести й скріпити Окр. Рад.

Слідував виступ п-ні Івонни Гентош, орг. референтки Окр. Ради. Вона вказала на організаційні проблеми Відділів, як їх бачить тепер Окр. Рада. Вичислила п'ять їх і відразу продумала засоби, якими можна зарадити їм. Це є:

а) Непорозуміння між давнім, а новоприбулим членством ще існують. Їм треба протидіяти доброю волею з обох сторін, спільним улаштуванням імпрез і т. д.

б) Незгода між Відділами, не раз із дрібних причин. Їм треба протидіяти тісним контактом між Відділами, спільними нарадами й імпрезами.

в) Нового членства мало прибуває, а є ще багато жіноцтва поза засягом СУА. Треба влаштувати сходини з не-членками із цікавою програмою, курси кухарства, покази писання писанок і т. д.

г) Зовсім нема допливу молодого жіноцтва в СУА. Воно має інакші методи праці й тому треба би гуртувати їх окремо в молодечі Відділи. Добре було б також подбати про спортову діяльність, клуби відбиванки чи ситківки при СУА.

г) Відділи не завжди мають контакт із своєю громадою. А вони повинні пильно слідкувати за тим, що діється,

брати в усьому участь і не раз прикладати рук до оживлення і впорядкування життя.

Предсідниця відкрила дискусію. У ній забрало голос доволі багато присутніх. Заторкнено менш-більш усі порушені справи. Найбільше зацікавлення викликала вкладка до Окр. Ради і приєднання членства.

Черговою точкою були **проблеми Відділів**. Предсідниця Конференції викликала по черзі представниць. Цікавіші з них були — проблема приміщення на сходини (11), контакту місцевих Відділів із собою (13), послаблення активності давніх Відділів (39, 41, 46), спільного влаштування імпрез з іншими організаціями (43), вплив невзгод громади на Відділ (59). Представниці Відділів (голови чи містоголови) могли широко з'ясувати свій погляд, послухати думки інших і дістати вказівки чи поради.

О год. 5-тій закрито Конференцію. На закінчення п-ні Баб'як іменем присутніх подякувала членкам 43 Відділу, що погостили всіх смачним обідом. Тиха й непомітна співпраця їх усунула всі практичні труднощі.

У Конференції Голов взяли участь такі Відділи й представниці: 10 — п-ні Івонна Гентош; 11 — пп. Ірина Бованко, Ніна Самокішин; 13 — п-ні Наталія Мохнацька; 20 — пп. Михайлина Чайковська, Марія Кочерган; 39 — п-ні Марія Горин; 41 — пп. Марія Чопик, Ангела Банах; 42 — пп. Анна Мицишин, Павлина Малиновська, Євгенія Задорожна; 43 — пп. Ростислава Богачевська, Анна Богачевська, Осипа Грабовенська, Ярослав Оранська, Івонна Осідач; 44 — пп. Олена Сердюк, Марія Євсєвська; 46 — п-ні Олена Котович; 48 — п-ні Марія Баб'як; 54 — пп. Марія Гарванко, Марія Матійків; 59 — п-ні Анна Стельмах.

Висновки Конференції Голов:

1. Голови Відділів округи розглянули нову роль Окружної Ради на підставі нового статуту і освідомили собі нове її становище та нові завдання.

2. Голови Відділів округи вважають, що скріплення співпраці між Відділами є конечне. Спільні акції Відділів, спільні свята й імпрези зживають Відділи з собою і привчають до взаємного виrozumіння.

3. Найкращим засобом приєднання членства Голови вважають:

а) Розбудову сусп. опіки, яка дала б

членкам моральну й матеріальну допомогу.

б) Оживлення товариського життя у Відділі, що приманювало б членство.

в) Вишукування нових середовищ, де знаходиться жіноцтво й запрошування їх.

г) Плекання мистецької діяльності (хори, аматорські гуртки).

г) Влаштування сходин для нечленок із цікавою програмою.

д) Переведення практичних курсів, що потрібні жінкам, як курси куховарства, покази шиття і т. д.

НЮ ЙОРК, Н. Й.

Дня 12. червня о год. 2:30 голова Окр. Ради п-ні **Олександра Різник** відкрила Конференцію в домі 64 Відділу. Привітала голову СФУЖО п-ню Олену Залізник, що прибула на Конференцію, перебуваючи в Нью Йорку, представницю Централі п-ню Л. Бурачинську та всіх присутніх і поклікала до слова п-ню **Катерину Пелешок**, організаційну референтку Окр. Ради.

Доповідниця накреслила загальні закони постанови й росту організації. На тлі цього — скріплення Окружних Рад являється природним фактом, бо з розростом організації Централі потребує такого допоміжного органу. Ця переміна проходить поволі. Тому на початку треба накреслити головні точки дії. Це є а) обов'язок запрошення представниці Окр. Ради на річні збори Відділу, б) річна вкладка, що її Відділ платить до Окр. Ради, в) інформування Окр. Ради про всі почини й імпрези, г) підтримка й участь усіх імпрез і починів Окр. Ради.

Дальше пригадала п-ні Пелешок, що від голов Відділів залежить здійснення цієї програми. Сьогоднішня нарада скликана на те, щоб голови могли висказати всі свої сумніви й клопоти.

Слідуючою бесідницею була п-ні **Іванна Романковська**, статутова референтка Гол. Управи. Вона порушила організаційні проблеми не тільки даної округи, а Союзу Українок Америки взагалі.

а) Не маємо природного приросту членів, особливо молодшого жіноцтва,

б) Не працюємо над методами приєднання членства,

в) Програма нашої праці не є достосована до різних заінтересувань членок,

г) Замало уваги приділяємо розгослові про нашу працю серед громади.

Розпочалась дискусія. Предсідниця наради поклікала по черзі кожду з голов до слова. Здебільшого говорили всі про умовини свого Відділу. Про спосіб приєднання членства розказала п-ні Свенсон (8 Відділ), яка в багатьох випадках натрапила на опір чоловіків майбутніх членок і п-ні Білосор (71 Відділ), яка вважає створення хору й дитячі імпрези успішним притягуючим засобом. Більшість голов нарікали на пасивність членства. Мало їх приходиться на сходини, неправильно вкладають вкладки, не цікавляться життям Відділу. У відповідь порадила п-ні Білосор звертати увагу на атмосферу у житті Відділу й на різноманітність його імпрез. Не така важлива дохідність їх, як те, щоб членство мало з них вдоволення. П-ні Пелешок (1 Відділ) висказала побажання, щоб організаційну тематику порушувати в журналі. Також треба пильнувати нашого місця в громаді, щоб Союз Українок Америки мав там зрозуміння й пошану.

На закінчення дискусії промовила представниця Централі п-ні Л. Бурачинська. Звернула увагу на потребу впорядкування взаємин Відділів із Окр. Радою, про що мало було говорено. А від цього буде залежати наш ріст і дальший розвиток. Щодо програми організації, то при трьох родах членства треба її розважно підбирати. Є певні почини в останньому часі, що гарно заповідаються, а це — Виховний Семинар, Фестиваль Хорів, Вечір Фолкльору, дитячі світлички, курси куховарства.

Черговою точкою нарад було святкування **35-ліття Союзу Українок Америки**. Його реферувала голова Окр. Ради п-ні Олександра Різник. Вона вказала на те, що саме Нью Йорк був колискою США й деякі з його Відділів (1, 3, 4) співдіяли при заснованні. Тому відмічення цих роковин повинно лежати нам на серці. Голова пропонує відсвяткувати це спільно врочистим бенкетом, на якому можна б відзначити основні Відділи, Відділи, що діють більше як 25 літ і членок, що є вже 25 літ в організації.

Дискусія була дуже оживлена. П-ні Бенцаль пригадала, що в цьому ж році припадає 20-ліття Окр. Ради і всі погодилися із тим, щоб це теж відмітити. У висліді рішено створити комітет із голов Відділів, чи виделегованих ними представниць, які це святкування підготували б.

У Конференції взяли участь усі Відділи округи. Прибули голови або їх заступниці — п-ні К. Пелешок (1 Відділ), п-ні А. Бродин (3 Відділ), п-ні А. Кізіма (4 Відділ), п-ні А. Свенсон (8 Відділ), п-ні Ганка (18 Відділ), п-ні К. Баран (21 Відділ), п-ні Кокольська (35 Відділ), п-ні О. Різник (53 Відділ). Були присутні також з Гол. Управи п-ні І. Бенцаль і члени Окр. Ради — шп. О. Кравченко, С. Серафин, М. Головей, М. Демидчук і М. Білосор.

ДІТРОЙТ, МИШ.

Ювілей „Нашого Життя“

7. травня ц. р. Окружна Рада святкувала 15-літній ювілей Нашого Життя в оригінальний спосіб, бо Живою Газеткою. До редакційної колегії входили пані: Павлина Будзол, голова Окр. Ради, членка 5 Відд., Дарія Бойчук — Культ.-Освітня референтка Окр. Ради, членка 63 Відд., Марія Слюсарчук, членка 26 Відд., Марія Цісарук — членка 5 Відд., і Люба Маринюк — членка 56 Відділу.

До співучасті в ювілейному числі Живої Газетки запрошено Українську Газету, яка виходить два рази у місяць у Дітройті, з рамени якої мав доповідь Редактор Інж. В. Несторович. Також запрошений був і співпрацював з нами редактор гумористичного журналу „Лис Микита“ п. Едвард Козак. Програма Живої Газетки держалася форми справдішнього числа „Нашого Життя“! Почавши від редакційної статті, а скінчивши на оповіданні, яке написала і прочитала письменниця д-р Софія Парфанович.

На застеленім, вишивками прибранім столі, пишались назви „колюмн“, які є звичайно в кожному числі „Нашого Життя“. І так були: Наші проблеми, Жіночі постаті, Салатка Рути, СФУЖО, У нашій хаті, Нашим малятам, Вісті з Централі, При громадській роботі, все вирисоване — вимальоване так само, як є завжди в оригінальнім числі „Нашого Життя“. При цьому столі сіла Управа Окр. Ради, Редакційна Колегія й учасниці Живої Газетки, як також гостя Оленка Гердан, яка слідуючого дня мала свій балетний вечір.

Почнім по черзі. Статтю від редакції на тему ювілею відчитала п-ні М. Цісарук. Стаття пригадувала початки „Нашого Життя“ і постаті жінок, які започаткували й вели редагування

цього ж журналу. Співосновниця і редакторка п-ні Олена Лотоцька до сьогодні є при кермі праці в США, а його органом є журнал Н. Ж. Теперішня редакторка, завдяки якій наш журнал має таку прекрасну форму як змістом так і виглядом верхнім — п-ні Лідія Бурачинська, обіцялася бути особисто на нашій ювілею, однак тому, що ми були змушені змінити дату імпрези — не прийшла — що з жалем прийняли присутні до відома.

Тому, що якраз це було напередодні Дня Матері, присвячено цій даті гумореску „Наш день мами“, яку відчитала п-ні Ольга Савчук, чл. 26 Відд. Присутні прийняли її весело і неодна із нас знаходила подібні ситуації у святкуванні цього ж дня у своїй родині. Заплянована декламація до цієї теми, яка мала алегорично представити нашу спільну Матір — Україну — не відбулася — тож Оленка Гердан з місяця написала поезію з присвятою своїй Мамі і сама її відчитала з великим чуттям. Дискусійний доклад ред. Несторовича на тему „Жінка — модератором нашого громадського життя“ — був глибоко обдуманий і зачіпляв болячки, з якими ми повинні боротися в громадській роботі. Доповідач до певної міри обвинувачував жіноцтво, що не протиставиться партійній гризні, а навіть подекуди й помагає в ній. Приготовляється відповідь на цей доклад.

Замість „Салатки Рути“ — 56 Відд. опрацював „Дітройтську Салатку“, яку відчитала членка того ж Відділу п-ні Гандзя Качмар. Статтю „Жінка й економіка народу“ — опрацювала і читала п-ні Мирослава Зубаль від Кредитової Спільки „Самопоміч“, — членка 56 Відділу. Наша гостя О. Гердан, запрошена ведучою Дарією Бойчук, яка була редакторкою „Живої газетки“ — з'ясувала течії танкового мистецтва і визначила серед них свої шукання. Її слова симпатично пролунали, по мимо того, що вона на вступі підкреслила, що танечниця не вмє говорити словами, але танком.

Тут зроблено цікаву вставку. На сцену вийшло справжнє втілення „живої газетки“. Була це пластунка Христя Камінська. Мала суконку вшити із сторінок „Нашого Життя“, які були уложені в такий спосіб, що унагляднювали усі „шпальти-колонни“ в правдивім числі Нашого Життя. Титули відділів були повірізувані з журналу, а біля них наліплений наш зміст.

Тлом була гуцульська сорочка, перевязана крайкою, на ногах постолі і капчурі, на голові шапочка, на якій пишався титул „Наше Життя“.

Жива газетка вийшла змученим кроком, а на запит пань, які вели цю точку, то є пп. Люби Маринюк і Дарії Бойчук, — відповіла, що вона переходила „ломку“ колюми. Її ламали, обтинали, щоб все змістилось в числі, вкінці додавали, бо було за мало, но і вже ледве вирвалася і тепер відідає свободніше, бо вже готова до друку. І почалось читання з живої газетки. Все було в кривому дзеркалі. Веселий сміх зі салі переривав читання. В рубриці „Наші проблеми“ читалось таке: „Покликаючись на число 8 за 1959 рік „Нашого Життя“, треба змобілізувати кожну матір і кожну бабуню до боротьби за душу української дитини... приємно ствердити, що в Дітройті цю справу розв'язано пів на пів. На всі виховні наради приходять вже всі живущі бабуні. Є надія, що і мами, як стануть бабунями, теж будуть приходити“.

В рубриці „На виховні теми“ було між іншим нав'язання до одного речення у виховній статті „Нашого Життя“: „відірвані від рідного ґрунту... мусимо шукати того ґрунту тут в Америці. Інакше будемо без ґрунту, бо рідний ґрунт втік нам з-під ніг. Тож уґрунтовуймося на цьому ґрунті, учімся якнайскорше і то ґрунтовно мову цього ґрунту, бо інакше пропадемо на цьому ґрунті“.

В колюмі „При громадській роботі“ пишуть із одного міста: Свято Героїнь злучених жіночих організацій було дуже вдале. Поминувши те, що на залі було менше присутніх, як виконавців на сцені, але тому, що чоловіків зовсім не було, то комітет при розв'язуванні, порішив важну справу. А саме: що жіноцтво пересте ладити голубці й вареники усім організаціям, в яких у проводі є мужчини і найближча імпреза, приміром ліжнік УЖК, буде виглядати так: голова відповідає за голубці і вареники, містоголова за солодке, контрольна комісія шурує горшки і пере стирочки. І так далше і далше... Думаємо, що усі жінки з великою приємністю і сатисфакцією візьмуть участь у тій імпрезі.“ Вісті з українського світу подавали вірадрну вістку, що є надія, що колись відбудеться Конґрес Українців, але треба мати терпеливість ждати, „бо ж чоловіки мусять мати час поділитись пар-

тийно, територіяльно і так далше...“

В колюмі „нові видання“ читалось, що письменниця п. д-р С. Парфанович повернула з Флориди захоплена нею і пише нову книжку „Люблю Флориду“.

На кінці була згадка, що в однім із фейлетонів „Свободи“ висловлено побоювання, що в жіночих журналах часто під жіночими псевдонімами криються чоловіки. Насувається припущення, чи то не Ікер так конспірується. У нас при редагуванні „Живої газетки“ Ікера не було, вправді троха „крутився“ Еко, але він „просився“ не оголошувати цього публично, з простої скромності.

Правдиву „живу газетку“ присутні попрощали грімкими оплесками. Вона дала дуже багато веселого з терену нашого міста.

Слідувала англомовна сторінка, яку опрацювали і передали пані: А. Вокер, і О. Шустер. Вони вели діалог англ. мовою, на тему, чому жінка, яка не знає укр. мови, мала би пренумерувати „Наше Життя“. Аргументація „сейлеследі“, якою була п-ні Шустер, переконала другу сторону запренумерувати журнал. Була дуже цікава форма і аргументація.

На кінці п-ні д-р Парфанович перечитала свій спомин із Флориди. Це був нарис „На чорному острові“, враження з подорожі на острів Багамас.

При чайку весело й приємно присутні погуторили. Голова Окр. Ради п-ні П. Будзол вітала гостей: п-ню Квітковську, голову Централі УЗХ, яка на жаль мусіла скорше вийти, делегата УЖК п. д-ра Тренда, та п. Івана Бека і інших... Натомість членки Окр. Ради зготовили несподіванку своїй голові п. Будзол, яку йменовано з рамени Асоціації Централі Бизнесового Дистрикту, „українською матір'ю“ на 1960 рік. П. Вокер вітала її і пришпилила їй із цієї нагоди фіолетний квіток орхідеї.

Потім голова привітала квітами найстаршу членку в залі паню Цимбалюк, членку 31 Відділу і наймолодшу паню Черниш Л., членку 56 Відділу.

Вечір скінчився теж і корисно, бо чистий дохід призначено на пресфонд „Нашого Життя“, до якого п-ні Марія Бек додала через свого брата 25 дол. на цю саму ціль.

Дарія Бойчук

НЮ ЙОРК, Н. Й.

Свято Матері 1 Відділу

Дня 3. травня відкрила Свято голова Відділу п-ні Катерина Пелешок, а в дальшому програму провадила місто-голова п-ні М. Головей. У програму свята входили дві доповіді: культ. освітньої референтки п-ні Лідії Котлярчук про Матір Божу і п-ні М. Лозинської про Свято Матері. Слідували деклямації наших діточок: М. Гой, А. Лозинської і маленької Лесі. Свято закінчено відспіванням „многих літ“ для всіх матерей, а зокрема для матерей-страдальниць у Рідному Краю та національним гимном.

Після врочистої частини відбулась мила товариська зустріч зі спогадами й смачною перекускою, що її приготували членки Відділу під керівництвом господарської референтки п-ні К. Папуги. Свято полишило приємне враження.

Присутня

ТВІН-СИТІ, МІННЕСОТА

3 діяльності 16-го Відділу СУА

В неділю, 8-го травня 1960 р. Відділ СУА при співучасті талановитих артистів-аматорів нашої громади улаштував виставу п. н. „Князі Гуцульських Полонин“. П'єса на 5 дій. Мистецький керівник: Олена Бенцаль-Карп'як, режисер: п-ні Ольга Луцик, декорації: артист-маляр Степан Луцик.

Авторкою п'єси є членка нашого Відділу п-ні Ольга Луцик, яка є також визначною скрипачкою. Вона жила та виховувалась у серці Гуцульщини і знає прекрасно її традиції. Завжди радо віддає свій багатий талант для суспільної праці, завдяки чому наш Відділ, маючи активну Управу і талановите членство, може проявляти живу діяльність. Першзавсе авторка підбрала для п'єси дуже влучний наголовок: „Князі гуцульських полонин“. Яка сила в самій назві! Гуцул дійсно завжди почував себе князем, вільним володарем Карпатських верхів, якого не досягне жадна людська сила. Тому вдача його бистра та чудове мистецтво незаплямлене чужими наносами. Найбільша вартість п'єси в тому, що тут авторка подала в чистій, незатіненій формі побут наших верховинців; їх будні, радість, прекрасний одяг та співи. Це повинно бути сфільмоване та заховане в історичному архіві України. Яка цінна пам'ятка минулого! Передовсім гуцульська говірка вірно

відтворена. П'єса дуже доцільно поставлена в 5-ох діях, які поділено ще на відслони, що дає доволі повний образ життя гуцулів у всіх його видах — як: Дія I: а) на вигоні Дощиного — кут села Космача, де мешкає Анна; б) На царині. Дія II: Стріча Настуні з Гафією. Дія III: а) Полонина; б) Ранок на Рунку (Рунок — космацька гора, на якій мешкають Іван і Настуня). Дія IV: Сватання. Дія V: Весілля. Всі артисти виконали свої ролі в міру свого таланту дуже гарно. Присутні, маючи перед собою чарівний образ верховинної частини України, переживали мистецьку насолоду, відтворену так вірно авторкою, яку нагороджено за її працю виявами загальною признання та китицями квітів.

Мирослава Петришак, прес. секр.

МАЯМІ, ФЛОРИДА

Свято Жінки-Героїні

Дня 1. травня після Богослужби о. парох С. Мілянчик відправив панахиду за наших героїнь. Увечорі відбувся святковий концерт. Свято відкрила голова Відділу п-ні Ф. Зиблікевич. Хор укр. кат. церкви під проводом п. Т. Максимовича відспівав кілька пісень. Потім культ. освітня референтка Відділу п-ні Е. Остап'юк відчитала з чуттям гарно опрацьований реферат про жінок-героїнь. П-ні М. Венгльовська продеклямувала вірш п. н. „Поклін“. З черги виступили наші молоді артистки. П-на Лідія Остап'юк відспівала „Веснівку“ Матюка, „Журавлі“ Лепкого й інші. П-на Данна Дорош відіграла на фортепіані сонату Моцарта (Опус ч. 2) і Вальс Шопена. На закінчення п-ні А. Наконечна відчитала вірш-молитву в оточенні дітей, які зложили квіти на гарно прибраній символічній могилі.

На почесному місці, на сцені висів портрет Ольги Басараб, однієї з перших жертв після I. світової війни. Цей портрет намалював п. Л. Остап'юк. При цьому висловлюємо подяку п. А. Івашкові за мистецьке прибрання могил і хреста. Українським національним гимном закінчено це під кожним оглядом вдале свято.

Л. Візняк, секретарка

ДВА РАЗИ ДАЄ, ХТО СКОРО

ДАЄ!

Вирівняйте передплату!

ШИКАГО, ІЛЛ.

3 діяльності 22 Відділу СУА

Рік-річно влаштовує 22 Відділ СУА передсвятковий ярмарок, чи то різдвяний чи великодний, — не тільки, щоб продати печиво, але також, щоб при цьому дати показ деяких цікавих зразків нашої вишивки, різьби чи кераміки.

В цьому році дуже велике число наших членок прийшло нам із поміччю, даруючи багато експонатів, як також смачне печиво. Завдяки співпраці членок передсвятковий великодний ярмарок відбувся 10. квітня ц. р., в приміщенні УНСоюзу й пройшов із своєрідним успіхом. Усім членкам, які допомогли нам улаштувати цей ярмарок, наше щире спасибі!

Друга з черги імреза, що її треба занотувати в календарі наших суспільно-громадських подій, це „Великдень між нами“ — спільне свячене наших членок із своїми ріднями, яке відбулося 23. квітня в приміщенні СУМА. Програму вечора виповнив хор 22 Відділу СУА під диригентурою п. Юрія Яримовича, що відспівав „Христос Воскрес“ у музичнім оформленні проф. М. Федорова, веснянку „Заїнку“ (Колесси) і народню пісню „Ой у полі дві тополі“ (В. Шутя). Ми щиро-сердечно дякуємо проф. М. Федорову й проф. В. Шутеві за допомогу в музичному оформленні наших хорових виступів.

Прес. реф.

ЕЛИЗАБЕТ, Н. ДЖ.

Ювілей членки-основниці

Дня 25. лютого наш Відділ врочисто відсвяткував ювілей громадської праці своєї касієрки п-ні Марії Грети. П-ні Грета впродовж 25 літ сповняє сумлінно обов'язки касієрки Відділу і вкладає в ту працю всі свої сили. Бо не тільки каса Відділу є зястом її діяння, а в кожний його почин, у кожному імпреу вона вкладає багато праці й зусиль.

Членки зійшлися численно в Укр. Нар. Домі. Всіх привітала голова Відділу п-ні Марія Процак і дала короткий перегляд праці п-ні Грети від заснування Відділу у 1932 р. П-ні Марія Луняк передала ювілятці дарунок від членок, а п-ні Коритко гарно прикрашений торт.

Час зійшов на мильй товариській гурті, під час якої ювілятка подякувала членкам за вшанування. Ювілей відмітила також місцева преса.

НЮАРК, Н. ДЖ.

Діяльність 28 Відділу СУА за 1959 рік

Провіряючи працю нашого Відділу продовж 1959 року, стверджуємо, що вона скріпилася і посилилася. Членки нашого Відділу, як скрізь в Америці, це т. зв. „давні“ і „нові“ емігрантки. Нові переселенці включувалися у громадське життя. „Старі“ емігрантки, піонерки народної праці, що стояли вже на тій землі твердою ногою, радо прийняли „нових“ пришельців що виявили охоту до праці.

Почалася посиленна і гармонійна співпраця. Нові емігрантки привезли досвід із Рідних Земель, а наші піонерки, маючи знання американських обставин, звичаїв, побуту, тощо, інформували нових емігранток. Наступили й деякі реформи у Відділах СУА. Коли ж йшло про корисну для товариства зміну — всі членки все погоджувались.

а) Організаційні справи. Праця Відділу проявлялась у місячних ширших сходах. Деякі з них були присвячені організаційним справам, як сходи дня 25. вересня 1959, що мали підготувати Окружний З'їзд. Згідно з пропозицією Централі скликано його на 11. жовтня 1959. Окрім того Управа Відділу відбуває в коротких відступах часу свої тісніші сходи.

У Конвенції СУА в Нью Йорку брала участь голова Відділу п-ні А. Настюк та шість делегаток. Окрім того Відділ вислав свою голову, як відпоручницю на Конгрес УЖКА у Вашингтоні, у лютому 1959.

Дня 11. жовтня 1959 відбувся Окр. З'їзд у Ньюарку, в підготову якого наш Відділ вложив найбільше праці. Прибули представниці п'яти Відділів (24, 28, 65, 67, 70) і вибрали нову Управу Окр. Ради, якої головою стала довголітня членка Управи нашого Відділу п-ні Олена Гординська.

б) Культ. Освітні й Імпрезові справи. Є вже традицією в нашому Відділі, що на ширших сходах одна з членок має доповідь. І так одні ширші сходи були присвячені пам'яті Ольги Басараб (доповідь п-ні Ірини Гнатів і рецитація). Слід відмітити доповідь п-ні д-р Ст. Гук на медичні теми.

З імпрез відзначились Свято Жінки-Героїні, що відбулось дня 28. лютого 1959. Вдалою імпрезою були теж Вишивані Вечерниці. Наші пані і панночки зміли примітити українські вишивки гармонійно й оригінально до суконь усякого типу. Імпреза принесла гар-

ний дохід. Дня 6. грудня відбувся Вечір Письменниць, що пройшов із великим успіхом. Перша частина програми була заповнена творами Лесі Українки, а потім читали свої твори наші письменниці — Дарія Ярославська, Докія Гуменна, Ірина Шуварська й Леся Храплива.

Відділ приймав участь у підготові Свята Жінки-Героїні 1960 р. що його перевела Окр. Рада з допомогою всіх Відділів.

Особливим успіхом користувався виступ нашого Відділу у Фестивалі Національностей в Монклері. У червні 1959 р. виступав там наш хор під орудою п-ні Оксани Согор-Тарнавської, а заходом п-ні Ірини Гнатів улаштовано виставку української кераміки і вишивок, які захоплювали відвідувачів. Дня 17. жовтня 1959 на Міжнар. Вечорі у Монклері наші членки улаштували показ найбільш популярних українських страв, які гостям дуже смакували.

Великою цінністю нашого Відділу є наш хор. Він виступає не тільки на наших імпрезах, але запрошено його до співучасті на святі в честь Гол. Отамана Петлюри, як теж на відкриття сезону на оселі Робітничого Союзу в Глен Спей.

в) Зв'язки. Відділ є членом Міжнар. Ради Вест Ессексу, де співдіє десять різних національних груп. Вислідом того наша участь у вище згаданому Фестивалі.

г) Суспільна Опіка. Відділ має патронат над садком в Інгольштадті (давніш 30 дол., а тепер 25 дол. місячно) і опікується „бабусею“ в Німеччині. Для придбання фондів Відділ влаштував 28. лютого 1959 Базар, з якого дохід призначено на будову церкви в Ньюарку. Оборот секції Сусп. Опіки виказує 1.019.00 дол. у приходах, а 643 дол. у розходах.

г) Фінанси. Відділ мав у 1959 р. 3.005.22 дол. приходу, а 2.562.80 дол. розходу.

Олена Бемко

КОГОВЗ, Н. Й.

Свято Матері

В неділю, дня 8. травня 34 Відділ СУА вшанував день Матері спеціальною програмою.

До участі в цьому святі крім членок запрошено також гостей.

Свято складалося з святочної програми і перекуски.

В прибраній залі стояли застелені

столи з перекусом для гостей, а з хвилиною, коли заля наповнилась, розпочато слідуочу програму.

Першою точкою був реферат в українській мові п. з. „Українська Мати-Страдниця“. Його підготувала й виглосила п-ні Зиновія Білас, представляючи гірку долю української матері на рідних землях.

Реферат в англійській мові старанно підготувала і відчитала п-ні Марія Мацюк, пояснюючи походження і значення свята Матері на американській землі. Після рефератів слідували деклямації старших і молодших, а навіть дуже маленьких дітей.

По короткій перерві відбулася виставка п. з. „День Матері“. Сценкою, як рівнож цілою програмою вміло і досвідчено керувала п-ні А. Гавдяк. Свято закінчено живим образом.

По закінченні голова, п-ні Ксеня Кухар подякувала всім присутнім за участь, а членкам за співпрацю.

Присутня

ФИЛАДЕЛФИЯ, ПА.

Свячене 42 Відділу СУА

Дня 1. травня зійшлися членки Відділу у Домі СУА, де чекали їх гарно застелені столи. У відсутності голови п-ні Пашук, яка видужувала від нещасливого випадку, відкрила свято містоголова п-ні Мишишин. О. сотрудник Мартинюк поблагословив дари Божі і провів молитву. Потім присутні стали споживати свячене, приготоване членками Відділу.

„Товстмастер“ п-ні Євгенія Задорожна стала покликати до слова. Першою промовила пресова референтка СУА п-ні К. Гардецька. Вона пригадала значення Великодніх свят та Великодніх зустрічей у Рідному Краю та нав'язала до сьогоднішнього свята. Хоч небагато нас, членок сходиться, проте всі ми відчуваємо красу і силу Великодньої традиції. Подібно привітала присутніх редакторка п-ні Л. Бурачинська. Вона пригадала відсутніх голів пп. Лотоцьку й Пашук і запропонувала вислати їм привітання. Дальше зложила побажання п-ні Пак, яка пожертвувала торт на прийняття. Ще більше подивляли присутні пашки, що їх спекли пп. Стасюк, Марків і Драбик. Зчерги зложили побажання пп. Вовчак, Мочернюк, Кляйст, Дем'яник і Дурановська. Врешті містоголова п-ні Мишишин закрила свято.

Союзянка

МИЛВОКИ, ВІСК.

Щедрий Вечір

Дня 31. січня наш Відділ влаштував „Щедрий вечір“. Секретарка пані Марія Дідун виголосила доповідь на тему „Українські колядки та щедрівки“. Потім пішла різноманітна програма. До найбільш цікавих точок належав „Вертеп“. Це був справжній вертеп, з колядниками, янголами, чортиком та іще з жидом з козою. Того вечора мали молоді матері велику потіху зі своїх „наймолодших“ танцюристок. Під звуки мелодії „Сніжинки“, танцювала маленька чорноока Оксана Гузій в срібlistому строю сніжинки. Довкола неї ішли колом другі дівчатка-сніжинки: Любка Хамуляк, Марійка Танін, Іванка Біляк, Сузанна Череня, Марта Пискір, Ліда Ступницька, Галина Сабат, Віра Уринюк, Леся Сливканич. Вони розкладали ручки, вимахували ними, немов летіли-кружляли в повітрі, як справжні сніжинки, а потім припадали до землі, тулилися мов до матері і... засипляли. Дівчатка відіграли того вечора різдвяну сценку п. н. „Хто дасть захист?“. Весь вечір пройшов цікаво і весело та залишив приязним милий спомин.

Союзянка

Річні збори 51 Відділу

Дата: 21. лютого 1960.

Збори відкрила голова п-ні Лідія Олексюк.

Звіт Управи зложила голова Відділу іменем членок Управи.

Стан каси в день зборів: 103.53 дол.

Контр. Комісія підтвердила, що книги Відділу знайшла в порядку і поставила внесок на удрілення абсолюторії, яку збори ухвалили.

Нова Управа: п-ні Софія Хамуляк, голова, п-ні Марія Федішин, містоголова, п-ні Марія Дідун, секретарка, п-ні Марія Ступницька, скарбничка.

Контр. Комісія: пп. Олександра Давидович і Анна Пискір.

Плян праці: На 12. березня намічено Свято Жінки-Героїні, а дня 3. квітня курс писання писанок.

ЛОС АНДЖЕЛЕС, КАЛІФ.

Звіт з діяльності Відділу СУА

З молодечим запалом (голова Відділу п-ні А. Микитин це одна з наймолодших членок) та з досвідом багатьох років праці на громадській ниві (п-ні К. Дуда, референтка сусп. опіки і п-ні Шкраба, культ. освітня

референтка), новообрана Управа взялася до праці. На першому засіданні устійнено напрямні. Головним завданням поставлено налагодити співпрацю з нашими громадськими організаціями та притягнути до участі якнайбільше число жінок, як із нової, так із давньої еміграції.

І дійсно, впродовж ділового року вступило в члени СУА 19 жінок, в більшості давно тут осілих. Особливо широ відгукнулася п-ні А. Жук, що хоч ще не була членкою Відділу, перебрала на себе обов'язок господарської референтки, коли треба було заступити п-ню О. Пайду, перешкоджену через смерть чоловіка. Нав'язано тісну співпрацю в парохію, як також з Культ. Освітнім Осередком. Членки Відділу допомагали здобувати фонди на нову церкву і влаштовували буфети на імпрезах УКО.

Відбулись ширші сходи членок із доповідями на актуальні теми (п-ні О. Романюк „Роля жінки у світі“, п-ні О. Березовська „Краса українського орнаменту“). Управа Відділу відбула 11 засідань. Тому що будова Нар. Дому ще не викінчена, засідання відбувались у приватних мешканнях. У привітній атмосфері, при чайку і смачних закусках намічено сміливі почини, що в більшості вже переведені в життя: улаштовано дві забави (весняна 28. червня 1959 і запуски 20. лютого 1960), пікнік 23. серпня 1959, Свято Матері 9. травня 1959, зорганізовано участь членок у панахиді за жінок-героїнь, вислано 17 пачок з одягом українцям у Польщі й Югославії, взято участь у виставі Інтернаціонального Інституту, яку оглянуло 16.000 глядачів. Влаштовано Свячене дня 24. квітня 1960. Згадана вистава пройшла з великим успіхом, на основі її т-во Аннюел Габбі Шов в Лос Анджелесі запросило Відділ до співпраці. Експонати Відділу здобули нагороду.

Каса Відділу мала 1.212.23 дол. приходу, а 1.013.00 дол. розходу. Управа Відділу вирівняла всі зобов'язання до Централі і пожертвувала: 100 дол. на будову Нар. Дому в Лос Анджелесі, 31 дол. на МХС в Німеччині, 25 дол. на фонд „Мати й Дитина“, на Пластові Табори 25 дол., на Організацію Оборони Лемківщини 10 дол. Покрито кошти транспорту всіх пачок (приблизно 100 дол.).

Управа Відділу може — помимо всіх перешкод (розміщення громадянства на великих просторах міста, брак до-

мівки) зазначити поважні успіхи своєї праці. Найтісніша співпраця як нової, так і старої еміграції і тісна кооперація з місцевими організаціями уможливили розвинути таку широку діяльність. Надіємось, що в майбутньому наш Відділ ще більш поширяться.

А. Микитин, голова

О. Зозуля, секретарка

ДІТРОЙТ, МИШ.

Перше Свячене 56-го Відділу СУА

Дня 30. квітня 1960 в залі Укр. Амер. Осередку при вул. Карпентер улаштував Відділ Свячене, на яке були запрошені членки Відділу зі своїми чоловіками. Почесне місце мала запрошена гостя п-ні Ася Левицька, дружина одного із найвизначніших громадян Західної України між двома війнами, д-ра Дмитра Левицького, був. голови Української Парламентарної Репрезентації і голови УНДО. П-ню А. Левицьку, яку представила присутнім голова Відділу п-ні А. Крохмалюк, вшанували зібрані повстанням з місць і довготриваючими оплесками. Почесна гостя приїхала недавно з Цейлону до Дітройту, Миш. — Даліше голова Відділу привітала усіх гостей теплими словами і надала святого настрою цій товариській імпрезі. В програмі вечора був цікавий нарис п. з. „Великодній Спогад“, який відчитала по-мистецьки, як завжди, знана артистка Катерина Бранка-Кривуцька. — Під кінець імпрези прибув о. Дубицький, що ізза незалежних від нього причин не міг прийти вчасніше, провів молитву і благословив їжу на заставлених столах та своїми бадьорими словами доповнив святочний настрій вечора, що мав такий милий родинний характер.

Мирослава Зубаль

Прес. реф. Відділу

САН ФРАНЦІСКО, КАЛІФ.

Надзвичайні загальні збори 62 Відділу СУА

Дата: 21. травня 1960.

Відкрила збори молитвою п-ні Н. Каменецька і привітала о. пароха Микиту і всіх членок.

Президія: п-ні Наталія Каменецька, голова, п-ні С. Кісь, секретарка.

Звіти Управи зложили секретарка і скарбничка. На домагання предсідниці (Докінчення на обгортці)

ВІТРАЖІ

— Чорнокнижник? Тааак! Ви возите зі собою чорну книгу зі знаками Макрокосмоса. Ага, не заперечуєте! Може спадкували від Нострадамуса або, гм... від Фавста? Або... — він підходить так близько, що алкоголь дише мені в лице — або від Мефістофеля? Га? З чого маю зробити антибіотик?

Це — справді комічне. Що пораджу п'яному, щоб дозволив мені заснути?

— Знаєте, в тропічних полосах живе великий волохатий павук, його біологічне ім'я ви краще знаєте, ніж я. Він виділює при вкушенні дві рідини: перша паралізує нервову систему, а друга розпускає клітини. З тої другої зробіть антибіотик. Тільки ще musíte придумати, як обмежити його діяння тільки до хворих клітин...

Д-р Айнїгер кланяється, знімаючи з голови уявленого капелюха.

— Змажіть один куток пергаменту. Так. Вдячний вам.

Нарешті шатра спокійні, але сон втікає від мене. Я п'яний іншим вином. Розхилию сіре полотно і слухаю: щось плюскоче. Гвадальквівір, чи зорі купуються в небі? Вийшов місяць, як пастир. Усе в порядку. Мій Макрокосмос зі своїми планетами в русі. Тепер дев'ять муз, які кружляють довкола сонця, не загубляться в Чумацькому Возі між луковатими дорогами комет і місяців.

*

Севта, Шауен, Танжер, Тетуан... Ярмарки й люди позавивані від сонця, жінки з дітьми в пасмистих завоях, крикливі продавці килимів, старці в рясах, чародії з сопілками — заклиначі вужів, горляний спів із мінаретів. Ми загубилися. Не знаю, скільки випадку в цьому. Ходимо по кам'яних горах, черпаємо з водоспадів, спочиваємо в марокканських гостинницях на низьких лавках і шкіряних подушках. Багатство одягів, музика якоїсь переломаної восьмиструнної гітари, ритми тамбурина й круглого бубна та плескання рук діють, наче гострий трунок. А Аллаха заборонив тепер запиватися, бо прийшов святий місяць, Рамадан. Але Ярино, ти хмельніша від цього всього: один твій погляд майже вбиває.

Ярина нічого не знає про міць своїх поглядів; відгортає двері з довгих низанок і заглядає цікаво в коранову школу, де вчитель у турбані сидить із підігнутими ногами на долівці, як божок, і править жмінкою брудних марокканчиків, які коливаються сидячки й різко щось кричать з табличками в руках. Ярина має жести ніжності для дітей.

— Я була завжди дикою дитиною, яка втікала від гостей і захищалася барвами. Кидалася в став, червоний від заходу, тулила до себе паростки ялиць і проковтувала пригорщі колірних кораликів, з яких робили силаьнки. Який чудовий був світ! І які пре-

мудрі казки Насті, коли вона подзенькувала нами-стом. Уночі, за вікном реготалися опирі, вили вовкулаки, відьми заглядали з-поза вуглів, гарцювали на підвалі й тривожно тріскотіли долівкою. Я носилася з крижмою для нехрещених дітей, щоб кинути хусточку, якби яке з'явилося мені. Настя говорила:

„Ти слухай, як заплаче щось у темряві, тоді кидай крижму в той бік і скажи скоро: Хрещу тебе в ім'я Отця і Сина і Святого Духа — і дай два імена, дівоче і хлоп'яче. Але не бійся промовити, бо йнакше дитина не зможе піти до раю...“

Часом я бігла боса, тільки в сорочці, до Насті.

„Настю, Настю, лячно!“

„Цить, не бійся. Ти нічого не бійся, бо в тебе душка, як у янгола. Така велика, і лячно тобі? А як щось заплаче в темряві, що тоді зробиш?“

Одного дня Настя вдяглася дуже гарно, як до церкви на празник, і пішла з нашого дому за полицяєм. Вона втопила своє немовля. Я ніколи не бачила її більше, хоч вибігала на ворота і виглядала на закурену вулицю...

Яринині слова такі сумні, що я не можу витримати:

— Кинь своє кільце, Ярино, будь міцною.

Вона трясє головою:

— Воно мене пече, Марку, але я не можу його зняти з пальця. Воно вросло мені в тіло, бо я взяла його зі страху перед самотністю.

Світи біжать еліпсійними дорогами, а ми — тільки дві кришинки заворожені одна одною в обличчі вічності.

*

Ярина стала моєю з чужим кільцем на пальці, але в її зіницях мішаються сум і покора. Відтоді я знаю, що смерть — то безсумніву жінка з осіннім волоссям, яка приходить безшелесно з м'якістю рухів, росю на віях, як у пізньому лісі... Плянети в крові, вітер з гірких олеандрів над морем. Тримаю прозорість лиця, мов зорю, між пальцями, і проходить вічність над нами. Як те правда, що каже Шардон, — я дивлюся в образ Господній. Тоді треба схилити свій зір, роззути сандалі та впасти лицем до землі.

— Щоб ми зустрілися колись, через мільйони років, коротке було б очікування. Хай котилося б собі життя, повне змісту, бо десь чекало б безсмертя. Скажи тільки: вірю з тобою.

Але я не можу потішити Ярини. Її сльози мочать мої пальці, і ми остаємося нерозгрішеними, невизво-леними, як перші люди під зірчастим небом із нерівно різаних діамантів.

— Цить, Ярино, не бійся. Ти нічого не бійся, бо

в тобі душка, як у янгола. Така велика — і лячно тобі? А як щось заплаче в темряві, що тоді зробиш?

Я розкажу тобі про іншу Настю, про Настю з моєї уяви. В неї були, їй на біду, ліричні очі. Біда сходить несіяна. Завжди десь шкутильгає бідна дитина, волочиться бездомна собака, сліпець просить милостині. Настя зібрала на грудях широку хустку й хотіла найнятися, в кого будь, хоч би тільки за сухий кут і харч. Але всі зачиняли перед нею двері, як перед циганкою, що ходить жебрати. „Ой, небого, гадаеш, що тебе хтось так візьме на службу? Було перше червоніти, не тепер!“ Нераз якась жіночка з сонними очима пускала її в підсінок, щоб придивитись ближче, питала, чи Настя з села, і зідхала, що на селі нема ніякого поступу, бо й родять там, гей би діти були мишенята. Дівки дурні, не вміють собі поради й ідуть у місто, як уже пізно... Тоді Настя дивилася на неї перелякана, потім їй ставало гаряче від сорому, і, не кажучи ні слова, вона знов опинялася на мокрій вулиці. Так минув ранок. Коло полудня якась лагідна перекупка дала їй яблуко, і Настя заплатила усмішкою. Хотіла сісти деневудь і з'їсти яблуко. Побачила розкриті двері нової церковці серед плеканих квітників і боязко вступила в холод святині. Перехрестилася, але не сіла в лавку; почала ходити вздовж стін і оглядати кольорові вітражі. Світло протікало через різноманітне скло і давало церковці надзвичайний, надземський настрій.

„В небі нема печалі...“

Вона оглянулася. Священик, ще дуже молодий, дивився на неї дитинним обличчям. Говорив просто й широко, як до сестри.

„Що мені з неба? Небо для тих, які ждуть на себе, чи тут, чи там. Я не можу ждати...“

„Як він негідний, не піде до неба“, сказав наївно. „Але може він покається“.

„Ех, що тепер каяття. Я ніколи не зможу забути зневаги, якої зазнала. Але що мені й небо без нього?“

Сумно відвернулася, і погляд спочив на вітварі: два ряди апостолів, мудреців і мучеників клонилися перед середушою частиною триптиху. На ній не було нічого надзвичайного: ні страдальної постаті Розп'ятого, ні світлого Воскресення, ні Зіслання Святого Духа.

Марія і Йосиф просилися на нічліг.

Настя всміхнулася й хитнула головою. Потім пішла повільно, як поблагословлена, а молодому священикові стало чомусь жаль. Дивився через портал, як вона гладила бездомного собаку коло своїх ніг, як як простягнула кривий дитині під тинем яблуко.

„Все ж таки вона багата, бо має що дати“, думав священик.

Почав падати перший сніг: чистий і непорочний, як Причастя.

*

Ми ніколи не можемо втекти в самоту зі сцени, де на невидних нитках танцюють маріонетки. Бо навіть за лаштунками можуть нас прошити очі Режисера, якого ще ніхто не бачив.

Так ми віднайшли товариство, табір і валізи. „Жовта пирхавка“ ждала по другому боці просмику.

— Що, вполювали лева, чи хоч яку жирафу? — Це Дримба.

— Марокко не під Кіліманджаро! — пописується пані Сабіна.

Д-р Айнгер, теж десь на півдні, вимірював черепи тубільців, які його вважали магіком-чародієм і обдали велетенською мушлею. Він вернувся шасливий, і хоч ми всі не дуже за ним пропадаємо, радіємо, що хоч раз у житті йому пощастило і він відчув від когось крихітку пошани.

Добре їхати знов у громаді жовтим автобусом через еспанський краєвид, пити вино з Маляги, „солідше від нектару богів“, де собор, пальми великої алямеди і твердиня підпирають темносине небо. Автобус пирхає завзято крутою дорогою через Сієрра Невада, Маляга блистить щораз то нижче і даліше над голубизною моря, і коли ми пізніше стоїмо на рожевих мурах Альгамбри в Гранаді, здається нам, що споглядаємо з раю на світ. Фонтана з левами журчить солодко серед арабських візерунків архітектури, басейн зеленіє серед міртів, сади обсипаються квітами, а троянди, олеандри, помаранчі, кипариси з позагинаними верхками так дуже захоплюють панну Гільду, що вона в захваті гукає: „Як у Швайцарії!“, — за що я, очевидно, маю охоту побити мою добру фею.

Шардон шасливий, бо орган у соборі має крила, що дірлять простір, як фанфари. Він уважно розглядає герби еспанських королів і вдоволено бурмотить щось до себе.

Дримба, дуже ділово, знімає город, університет, хоче знімати ще якийсь жахливий готель, але Ільонка, обурена, вихоплює йому апарат із рук і зуживає фільм на чорну церкву святого Яреми і ренесансову катедру.

Ільонка видряпується з Жукою аж на циганську гору з халупами, схожими на кертичні нори і приходить потім досить сквашена, бо цигани вміли спритно обікрати їй торбинку і до того „ще їй щось там наворожили“, каже Жука.

Подібні ліп'янки, зовсім у землі, як гнізда термітів, ми бачимо в Бурулені. Дивовижні комини стирчать із землі, а ласкавий погляд Ярини говорить: „Хоч би тут жити, але дозволеним щастям“. Я навіть не можу собі уявити, щоб таке кругле щастя, як овоч, могло впасти мені в руки. Воно мусіло б пахнути помаранчею.

Коло Мурсії. де на горі за містом стоїть велика статуя Христа, Жука попадає в екстазу:

— Це — наче Корковадо в Ріо де Жанейро, очевидно тут — у мініятурі. Ріо, знаєте, єдина справжня гавань під сонцем.

На нього нападає велика туга примітивної людини, здається, що хлопчисько розплачеться. Ми розтаборюємося під твердинею маврів у Льорка, і Жука при вогні наповнює нас своєю різдвяною бразилійською легендою. Він не розказує вже про чудеса свого рідного міста, тільки про те, що йому в ньому найбільше болить, тому Шардон уважає його патріотом.

САН ФРАНЦІСКО

(Докінчення зі ст. 30)

секретарка п-ні Підгірна і скарбнича п-ні М. Петренко з'ясували причину труднощів, що через них уступили голова Відділу п-на Леся Петренко і містоголова п-ні Галина Гриневич. На пропозицію п-ні Кацуляк рішено вислати до них листа і висловити їм повне довір'я і пошану.

Контр. Комісія заявила, що книги Відділу знайшла в повному порядку і поставила внесок на уділення абсолюторії, що збори ухвалили.

Нова Управа: п-ні Варвара Кацуляк, голова, п-ні Наталія Каменецька, містоголова, п-ні С. Кісь, секретарка, п-ні М. Петренко, скарбнича.

Контр. Комісія: пп. Анна Глинська, Ольга Шраер і Віра Косович.

Нове членство: До Відділу зголосилося 5 нових членок, а саме: пп. Павліна Вашук, Марійка Сабатура, Ольга Шишка, Марійка Потрогш і Михайліна Іськів.

С. Кісь, секретарка

ПЕРТ АМБОЙ, Н. ДЖ.

Свято Матері 67 Відділу

Дня 8. травня в приміщенні Нар. Дому під керівництвом культ. освітньої референтки п-ні А. Ковалюк, Відділ влаштував гарний концерт в честь матері. Живим образом розпочалась програма. П-на Марія Фединишин представляла Україну, п-ні А. Барлецька світську матір, а п-ні Карач за сценою декламувала. Потім голова Відділу п-ні О. Грицай виголосила вступне слово. Дівчатка з Марійської Дружини відповіли дві пісні в честь Матері Божої. Деклямації дуже гарно виголосили: Люба Клачко („Молитва“), Богдан Карач („Три матері“), Роман Галушка („Що на світі“), Оля і Дана Васько („Українка я маленька“). Реферат на тему „Три матері“ виголосила п-ні Стек. Слідували деклямації таких дітей: Степан і Марійка Барлецькі, Дзьоба, Глива, Мельник, Сузі Левицька, Таня Грицай, Віра Стек, Богдан Ковалюк, Анна Савчак, Лайгош, а маленька Маруся Ковалюк відспівала пісню „Пишна рожа“. В. Стечак відіграв на фортеп'яні дві пісні в честь матері. Менші діти виконали рухові вправи до слів пісні „Спи, дитятко“, а старші до слів „Мати до ню колесала“. Діти зі школи танців під керівництвом п-ні Стек і пана Галушки виконали кілька танків. Кон-

УВАГА!

УВАГА!

ВИСИЛКА ПАЧОК В УКРАЇНУ

Висилаємо пачки аж до 44 фунтів звичайною і летунською поштою, чи то принесені до нас особисто, чи переслані поштою, та негайно виготовляємо документи.

Як уже відомо, можна пересилати у пачках тільки нові речі. Також радимо посилати менше готових речей, бо оплати від них вищі.

Маємо на складі великий вибір різномірних товарів (шкіра, матерії, полотна, хустки і т. п.) до пачок, які продаємо по дуже низьких цінах.

ПАЧКИ НАДАЄМО НА ПОШТУ ТОГО САМОГО ДНЯ, КОЛИ ДО НАС ПРИНЕСЕТЕ, А ДРУГОГО ДНЯ ОДЕРЖИТЕ З ПОШТИ ПОСВІДЧЕННЯ. Тому наші пачки доручують: летунські за 6—10 днів, а звичайні за 4—6 тижнів. Хто не вірить, може переконавшись.

General Parcel & Travel Co.

632 W. Girard Ave., Philadelphia 23, Pa.

Tel. WA 5-8878

ІНЖ. О. СТОЙКЕВИЧ

Вісті „Фонду Мати й Дитина“

Садки

Звідомлення за шк. рік 1958/59 наспіли з деяким опізненням. Зібравши їх разом, подаємо знов перегляд шкільного року, спершу під оглядом адміністраційним, а потім педагогічним.

Стан садків. У порівнянні з минулим звітом стан їх зменшився, бо зліквідовано 3 садки через брак дітей (Регенсбург, Віненден і Штутгарт). Садок у Нюрнбергу не надіслав звіту. Всеж таки мали ми під опікою 6 садків (Новий Ульм, Мозах, Інгольштадт, Мюнхен-місто, Людвігсфельд і Розенгайм). Патронами їх є Відділи СУА (20, 22, 28, 33, 64, 68 і 69).

Кількість дітей. Подібно, як при садках змалів також стан дітей. Причиною тут еміграція батьків, а також те, що дівчора піросла й перейшла до шкіль. Наприклад із садкової дівчора в Регенсбурзі, твориться тепер школа українознавства.

У цілому під опікою знаходиться концерт закінчено піснею „О, Україно“, яку відспівали всі діти.

Велика подяка належить п-ні А. Ковалюк, що так гарно підготувала діток до виступу.

Наталія Галушка, секр.

тепер 90 дітей. Найбільші садки є в Мюнхені-місті і Людвігсфельді (по 19), найменший у Мозаху (8).

Години зайнять. Три садки діяли щодня (Новий Ульм, Інгольштадт і Людвігсфельд), садок у Розенгаймі збирав дівчора двічі в тиждень, а два садки тільки в суботу (Мозах і Мюнхен-місто). Разом було 64 години тижневих зайнять.

Приміщення. Із цим справа дещо покращалась в порівнянні з минулим роком. Три садки (Новий Ульм, Мюнхен-місто і Людвігсфельд) мають щоправда не власне, але відповідне приміщення з добрим улаштуванням. Дальші три садки містяться в приміщенні ІМКА. Всі користуються цим безплатно за винятком Людвігсфельду, що оплачує місячне комірне у висоті 20 нім. марок.

Іграшки й інший матеріал. Майже всі садки вже їх придбали за винятком Мозаху, що не виказує забавок в інвентарі. Про це треба б в найближчому часі подбати.

Дожива дітей. За винятком садку в Новому Ульмі всі діти дістають доживу, що складається зі смачного підвечірку. Видаванням доживи займається голова делегатури або садівнича.

Return to:
 "OUR LIFE" Magazine
 909 N. Franklin St.
 Philadelphia 23, Pa.
 RETURN POSTAGE GUARANTEED

SPIRIT of FLAME

A COLLECTION OF THE WORKS OF
LESYA UKRAINKA
 Translated by Percival Cundy
 Foreword by Clarence A. Manning

ДИТЯЧІ ВИДАННЯ:	ВИДАННЯ СУА:
Весна 50¢	Spirit of Flame \$3.50
Літо 70	Women of Ukraine ... 1.00
Зима 50	Рівноапостольні
Листочки 40	свята Ольга \$1.00
Золоте Павутиння 50	На громадський шлях .. 1.00
Веселий Струмок 50	Визначні жінки України 0.40
Срібна Зірка 50	Городина й овочі 0.60
Для Малят 60	Давні річники журналу
Ой, хто там? 80	„Наше Життя“, неповні 1.50

ЗАМОВЛЯТИ У ЦЕНТРАЛІ СУА

OurLife

909 N. FRANKLIN ST. PHILADELPHIA 23, PA.

Срібна Зірка

Збірник віршків і оповідань
 Упорядкувала Марія Юркевич
 Відбитка з „Н. Ж.“

ЦІНА 50 Ц.

Замовляти в Централі СУА

НОВІ ЗБІРНИКИ ДЛЯ ДІТЕЙ

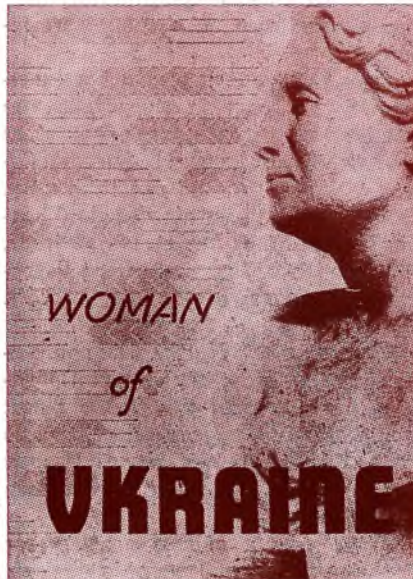
Осіньне листя

Золота бджілка

ЦІНА ПО 50 Ц.

Відбитка з „Нашого Життя“
 Упорядкувала Марія Юркевич

Замовляти в Централі СУА

Чи ви вже подарували міській
 бібліотеці „Дух Полумя“ —
 твори Л. Українки англ. мовою?

Веселі віршики знайдете
 у збірнику К. Перелісної
 „О Й, Х Т О Т А М?“
 Гарні ілюстрації, кольорова
 обгортка. — Коштує 80¢.
 Замовляти в Централі СУА

Куховарські приписи

Н. Костецької

ГОРОДИНА Й ОВОЧІ

Ціна 60 ц. за зшиток
 з пересилкою 65 ц.

Замовляти в Централі СУА.